

НАШЕ ЖИТТЯ

Видає Союз Українок Америки
вісім разів на рік

Головний редактор: Романа Ляброс
Україномовний редактор: Лариса Тополя
Редакційна колегія:
Наталя Павленко — голова СУА
Люся (Елізабета) Буняк, Анна Петеліна,
Оксана Пясецька, Олена Руденко,
Орися Сорока, Христина Тершаковець,
Надя Яворів

OUR LIFE

Published eight times per year by the Ukrainian
National Women's League of America

Editor-in-Chief: Romana Labrosse
Ukrainian-language editor: Larysa Topolia
Editorial Board:
Natalie Pawlenko — UNWLA President
Elizabeth Buniak, Nadia Jaworiv, Anna Petelina,
Oksana Piaseckyj, Olena Rudenko, Orysa Soroka,
Christina Tershakovec

Канцелярія СУА та адміністрація журналу
«Наше життя» / UNWLA & Our Life:
203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706
212-533-4646
office@unwla.org (канцелярія / office)
OurLife@unwla.org (редакція / editors)

Адміністратор: Галина Чередніченко
Канцелярійні години: пн — пт: 12 п.п. — 4 п.п.

Administrator: Halyna Cherednichenko
Office hours: M-F 12-4 p.m. EST

Periodicals Postage Paid at Rochester, NY
and at additional mailing offices (USPS 414-660)
POSTMASTER — send address changes to:
Our Life, 203 Second Ave., New York, NY 10003
© Copyright 2025
Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Дизайн:
Custom Design and Print Inc.
877-468-0102 | customdpa.com
Друк:
Johnson Press of America, Inc.
815-844-5161 | jpaPontiac.com

ISSN 0740-0225

\$5 Один примірник / Single copy
\$50 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscrip-
tion for non-members in the U.S.
\$60 У країнах поза межами США / Annual subscription for
non-members outside the U.S.

Членкині СУА отримують «Наше життя» з оплатою членської
вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується
про відновлення передплати. Річна вкладка вільної членкині
СУА — \$58.
Our Life magazine is included in UNWLA annual membership dues,
payable through the member's branch. Subscribers are sent renewal
letters. Annual dues for UNWLA members-at-large: \$58.

ЗМІСТ • CONTENTS

ДУМКИ ГОЛОВИ • FROM OUR PRESIDENT

- 3 Слово Голови СУА / Reflections from the UNWLA President.
Наталя Павленко / Natalie Pawlenko

СУА • UNWLA

- 4 Planning with Purpose, Leading with Heart / Планувати
цілеспрямовано, керувати з серцем
6 The UNWLA's Decolonization Month: A Powerful Instrument of Ukraini-
an Cultural Diplomacy. Anna Petelina
8 Всеукраїнський конкурс студентських шекспірознавчих наукових
досліджень (за підтримки й ініціативи СУА). Наталія Торкут
9 UNWLA Reads / Що ми читаємо в СУА?

СВЯТКУВАННЯ СТОРІЧЧЯ СУА • UNWLA CENTENNIAL

- 10 Архівні справи. До 100-річчя СУА. Орися Сорока
16 The UNWLA Archives: A Rich Documentary Legacy. Orysa Soroka
17 На пошану сподвижниці архівної справи Надії Пилипишин-Літепло
(до 50-річчя членства в СУА). Соломія Ушневич

СФУЖО • WFUWO

- 20 Reports from the Annual Meeting of the UN Commission on the Status of
Women / Звіти щорічного засідання Комісії ООН зі становища жінок

КУЛЬТУРА • CULTURE

- 23 The Ukrainian Museum. Jurij Solovij: Abstracting Time
24 The Threads That Bind Us. Irena Sawchyn Doll

ДІЯЛЬНІСТЬ ВІДДІЛІВ І ЧЛЕНКИНЬ • BRANCH & MEMBER NEWS

- 26 Виставка Едварда Козака (Еко). 101-й Відділ до 100-ліття СУА.
Оленка Шкробут
27 Свою Україну любить... (21-й Відділ). Вікторія Лозовська
29 Українська душа у звуках прадавньої кобзи (120-й Відділ).
Марія Тимошик
30 Поширюємо українську культуру: 29-й Відділ на фестивалі в Нортбруці.
Ірена Пискір Біляк
32 History Repeats Itself: The Holodomor and Today's War on Ukraine
(Branch 147). Olenka Bravo
34 After Disastrous LA Fires, Branch 111 Helps Community Cope / 111-й Від-
діл допомагає громаді впоратися з наслідками катастрофічних пожеж
у Лос-Анджелесі. Valentyna Levytsky / Валентина Левицька

ВІДІЙШЛИ У ВІЧНІСТЬ • IN MEMORIAM

- 35 Тамара Веремієнко

НАШИМ ДІТЯМ

- 36 Слово честі. Віршована казка Грицька Бойка

НАШЕ ХАРЧУВАННЯ

- 38 Крухий торт. Дарія Стець

БЛАГОДІЙНІСТЬ • GIVING

- 39 Стипендійна Акція СУА / UNWLA Scholarship Program

OUR HEALTH

- 39 Mindset. Dr. Ihor Magun

Наша обкладинка. З архівів СУА, свідцтво про реєстрацію організації. СУА отримав свій статут від шта-
ту Нью-Йорк у 1935 р., через десять років після свого заснування. Читайте статтю про багату докумен-
тальну спадщину архівів СУА на с. 10.

Our cover. From the UNWLA Archives, the organization's Certificate of Incorporation. The UNWLA received
its charter from the State of New York in 1935, ten years after its founding. See our story about the rich
documentary legacy of the UNWLA Archives beginning on page 10.

СЛОВО ГОЛОВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ REFLECTIONS FROM THE UNWLA PRESIDENT

Наталія Павленко
Natalie Pawlenko

З приходом весни ми потрапляємо в час, який вимагає від нас роздумів, стійкості та нової мети. Природа пробуджується навколо нас — як нагадування про те, що навіть після найтемніших зим життя наполягає на своєму відновленні. Цьогоріч ця тиха обіцянка оновлення має ще глибший сенс.

Ми є свідками швидких і часто дезорієнтуючих змін у політиці Вашингтону, особливо щодо України. На тлі невизначеності одне залишається незмінним: підтримка американським народом боротьби України за суверенітет і справедливість. Нещодавні опитування Gallup навіть показали, що більшість американців вважають, що підтримка України з боку США є недостатньою. І в нашій спільноті США зобов'язання продовжувати виступати за підтримку України глибоко відчувається і потужно проявляється. У квітні 2025 р. у Вашингтоні, округ Колумбія, відбувся Саміт дій на підтримку України, організований Американською коаліцією з підтримки України (одним із засновників якої є США), що зібрав понад 600 учасників, серед яких було понад 30 союзників з усієї країни.

24 лютого ми відзначили треті роковини повномасштабного вторгнення росії в Україну. По всій країні наші членкині з округ і відділів організовувалися, щоб брати участь у маршах, молитися, лобювати та стояти пліч-о-пліч з союзниками та друзями. Ви показали світові, що через три роки наші серця не знеслилися. Дякую кожному з вас, хто брав участь. Ваша енергія заразлива. Ваша рішучість надихає. Ваша робота має велике значення.

І, дивлячись вперед, ми готувалися до ще одного важливого моменту. 1 червня ми об'єдналися в нашому другому національному дні дій з назвою «Діти моляться за дітей». Ця ініціатива спрямована на підвищення обізнаності про понад 19 000 українських дітей, які були викрадені росією, і ця кількість продовжує зростати разом з нашим обуренням. Цим простим, але потужним жестом ми звертаємося до світу із закликом визнати важке становище цих дітей і відстояти їхнє право на повернення додому.

Продовжуймо вести за собою зі щирістю та рішучістю. Як світло стає сильнішим з кожним днем, так само повинні зростати наша надія і наші дії.

Ми не лише є свідками історії — ми допомагаємо її формувати.

As the season of spring unfolded, we found ourselves in a time that calls for reflection, resilience, and renewed purpose. Nature awakened all around us — a reminder that even after the darkest winters, life insists on returning. This year, that quiet promise of renewal carries even deeper meaning.

In Washington, DC, we are witnessing swift and often disorienting changes in policy, especially as it pertains to Ukraine. Amid the uncertainty, one thing remains constant: the support of the American people for Ukraine's fight for sovereignty and justice. Recent Gallup polls even showed that a majority of Americans think that there is not enough U.S. support for Ukraine. And within our own UNWLA community, the commitment to continuing to advocate for support for Ukraine is deeply felt and powerfully expressed. The April 2025 Ukraine Action Summit organized by the American Coalition for Ukraine (UNWLA is a co-founder) in Washington, DC, drew over 600 participants; among them were more than 30 Soyuzianky from around the nation.

On February 24, we marked the third anniversary of Russia's full-scale invasion of Ukraine. Across the country, our members and branches organized, marched, prayed, lobbied, and stood shoulder-to-shoulder with allies and friends. You showed the world that, three years on, our hearts have not grown weary. To each of you who took part — thank you. Your energy is contagious. Your resolve is inspiring. Your work matters.

Another important moment united us on June 1, in our second national day of action called Children Praying for Children. This initiative seeks to raise awareness about the more than 19,000 Ukrainian children who have been abducted by Russia — a number that continues to grow, along with our outrage. Through this simple yet powerful gesture, we issue a call to the world to recognize the plight of these children and stand up for their right to come home.

Let us continue to lead with both heart and determination. As the light grows stronger each day, so too must our hope and our action.

We are not only witnessing history — we are helping to shape it.

Planning with Purpose, Leading with Heart

The UNWLA National Board's strategic planning meeting at the Soyuzivka Heritage Center on March 28-30 offered the perfect blend of focused strategy, open dialogue, and heartfelt connection. In the peaceful surroundings of the Catskill Mountains, board members and Honorary President Marianna Zajac gathered to reflect on recent progress and build momentum for the organization's Centennial year and beyond.

The weekend opened with Friday's welcome dinner and a discussion of membership, which included optimal approaches to bringing new members into the organization. Further discussions will take place over the summer with the UNWLA membership committee to finalize its recommendations.

Saturday began with the traditional UNWLA prayer and remarks from President Natalie Pawlenko, setting the stage for a productive day. After attending to essential business — including budget approvals and formal adoption of a revised Code of Conduct — the group turned its attention to strategic planning.

The Strategic Plan for 2025–2027 served as a centerpiece of the morning meeting. National Committee chairs (Advocacy, Archives, Arts and Museum, Culture, Education, Scholarship, and Social Welfare) presented their plans for the next three years. Their priorities aligned with the UNWLA's long-term goals: membership growth, leadership development, cultural preservation, and outreach to new Ukrainian immigrants. The session was collaborative, with board members sharing honest feedback and innovative ideas. Updates on

progress will be monitored and accomplishments shared periodically and more in-depth at the next strategic planning session in March 2026.

In the afternoon, the spotlight shifted to research and data. Individual branch submissions from annual reports had been compiled into a single document offering Regional Council (RC) and Branch-at-Large (BAL) presidents new insights into membership trends, local engagement, and fundraising successes. The data sparked a thoughtful conversation about patterns across regions and how better to support grassroots efforts.

To continue the momentum, board members broke into small groups for a hands-on session focused on improving information flow across the organization. Lively discussions explored barriers to communication and surfaced creative, actionable solutions. When groups reconvened to report back, the energy was unmistakable — this was problem-solving at its best, rooted in data and driven by shared purpose.

On Sunday morning, members gathered for Divine Liturgy at the Holy Trinity Ukrainian Catholic Church. The quiet beauty of the service offered time for reflection and gratitude. As the meeting closed with a crisp reminder of the importance of good financial stewardship and a look ahead to the 2027 Convention, there was a deep sense of unity and renewed commitment. The weekend was more than a meeting — it was a reaffirmation of mission and momentum.

*The UNWLA National Board.
Головна Управа СУА.*

Планувати цілеспрямовано, керувати з серцем

Productive conversations focused on evaluating recent progress and continuing to build momentum.

Продуктивні розмови були зосереджені на оцінюванні нещодавнього прогресу та продовженні нарощування імпульсу.

Зустріч Головної Управи СУА (Союзу Українок Америки), що відбулася 28–30 березня 2025 р. в осередку СУМ «Союзівка», пройшла в атмосфері стратегічного планування, активного обміну думками та щирої єдності. Для членів управи та почесної голови Маріянни Заяць ці три дні стали важливою віхою на шляху до святкування 100-ліття СУА.

Вечір п'ятниці відкрили дружньою вечерею та доповіддю з питань членства, у центрі уваги якої були ефективні підходи до залучення нових членкинь. Прийняли рішення: комітету з питань членства треба продовжити роботу над цим питанням влітку заради формування прикінцевих чітких рекомендацій.

Суботу розпочали традиційною молитвою СУА та виступом голови СУА Наталі Павленко. Після затвердження бюджету та оновленого Кодексу поведінки, Головна Управа зосередилася на стратегічному плануванні.

Стратегічний план СУА на 2025–2027 рр. став центральною темою суботнього ранкового засідання. Голови програмових комітетів (адвокації, архівів, мистецтва та музею, культури, освіти, стипендії, суспільної опіки) представили свої плани на наступні три роки. Вони узгоджуються з довгостроковими цілями СУА — зростанням членства, розвитком лідерства, збереженням української культурної спадщини та роботою з інтеграції новоприбулих іммігрантів з України.

Обговорення було відкритим і продуктивним. Передбачено подальший моніторинг реалізації плану з глибшим аналізом, що відбудеться на наступному стратегічному засіданні у березні 2026 р.

У другій половині дня увагу зосередили на дослідженнях. Індивідуальні звіти були об'єднані в один документ, який допоміг головам округ і відділів глибше зрозуміти тенденції членства, місцевої залученості та успішних ініціатив зі збору коштів. Такий документ викликав активне та вдумливе обговорення шляхів підтримки ініціатив знизу. Наташа Ванчек, координаторка досліджень СУА, виступила через ZOOM з аналітикою зведених звітів осередків.

Далі членкині поділилися на робочі групи для сесії з удосконалення комунікації між різними рівнями структури СУА. Під час живих дискусій було виявлено бар'єри та запропоновано конкретні рішення щодо їх подолання. Під час підсумкового звіту панувала атмосфера конструктиву та ентузіазму.

У неділю вранці делегатки взяли участь у Божественній Літургії в Українській католицькій церкві Пресвятої Трійці, що стало духовною кульмінацією зустрічі. Працю завершили заслуховуванням фінансового звіту та обміном думками щодо Конвенції 2027 р. Проведені разом вихідні додали нової енергії та глибокого відчуття єдності й відданості місії СУА.

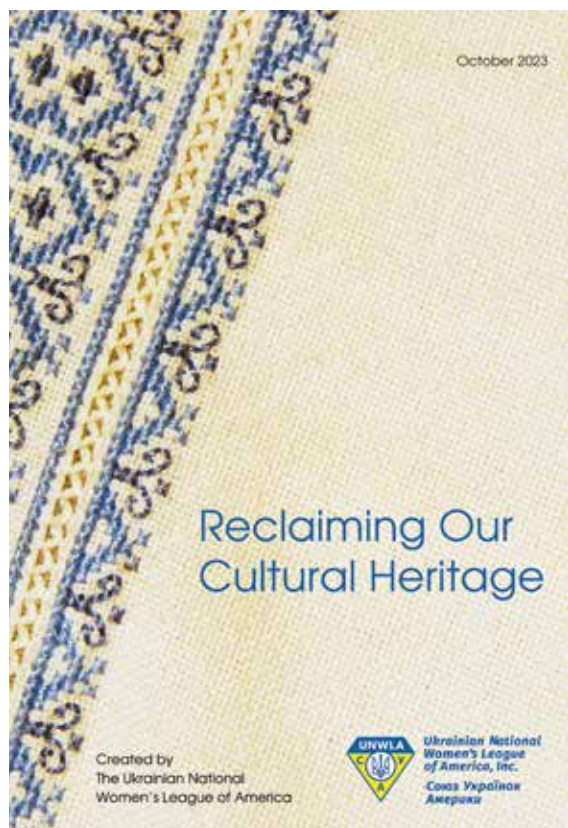
On the final evening of the strategic planning meeting, a sing-along by the fire.

В останній вечір зустрічі зі стратегічного планування учасники співали біля вогню.

The UNWLA's Decolonization Month

A Powerful Instrument of Ukrainian Cultural Diplomacy

Anna Petelina, UNWLA National Education Chair

The UNWLA's Decolonization Toolkit is available on its website (Initiatives > Advocate).

Cultural diplomacy is one of the most effective ways to shape global perceptions, fostering understanding and influencing international attitudes. It isn't limited to state-led initiatives — it's driven by artists, writers, scholars, and advocates who bring Ukraine's story to the world. Whether through literature, film, academic discourse, or activism, their work challenges outdated narratives and secures Ukraine's rightful place in global conversations.

As the writer Milan Kundera noted, "The survival of people without strong cultural values is far from guaranteed." This rings especially true for Ukraine, which has long faced the erasure of its history, language, and artistic legacy under russian imperialism. The UNWLA's

Decolonization Month in May is a response to this challenge — a platform to amplify Ukrainian voices in academia, cultural institutions, and public discourse, ensuring that Ukraine is recognized as an independent and essential contributor to global culture.

Cultural Diplomacy and Ukraine's Role in Global Conversations

Culture serves as a bridge between societies, shaping not just public perception but also policymaking. Successful cultural diplomacy isn't about imposing one's narrative but about fostering genuine dialogue. For Ukraine, integrating its cultural heritage into international school curricula, media, and public discourse is crucial.

However, Ukraine operates in a competitive cultural landscape, and russian influence continues through literature, cinema, and theater, often funded by private donors or government-backed projects. The West frequently fails to distinguish between russian and Ukrainian contributions, allowing russian narratives to overshadow Ukraine's artistic and literary achievements. This dominance isn't accidental — it is the result of a systematic effort to erase Ukrainian identity, particularly through the suppression of the Ukrainian language.

Milan Kundera once stated, "It is crucial for a society to become fully aware of the essential role played by its culture and literature." In Ukraine's case, reclaiming its cultural space means pushing back against these historical distortions, ensuring Ukrainian Studies are properly represented in global academia, and creating opportunities for Ukrainian artists and scholars to be heard.

Strengthening Ukrainian Studies and Overcoming Barriers

One of the most effective ways to challenge misinformation and the legacy of russification is through education. High-quality materials tailored for Western audiences, along with collaborations with international universities and cultural institutions, can help integrate Ukraine's history and literature into mainstream academic discourse.

Language barriers, while a challenge, can be addressed through high-quality translations, subtitled films, and multilingual cultural programming. Successful cultural diplomacy means ensuring that Ukrainian art, literature, and history are accessible, relatable, and recognized in their own right — not as footnotes to Russian culture.

Competing in a Culturally Saturated World

In major cultural hubs, where global narratives compete for attention, Ukraine must carve out a space that resonates with diverse audiences. Institutional partnerships are key — whether through film festivals, museum exhibitions, or university programs, collaborating with well-established institutions lends credibility and extends reach.

The assumption that international interest in Ukraine remains as high as in the early years of the full-scale invasion is misleading. Today, Ukraine competes in a global marketplace of ideas, where attention spans are limited, and new crises constantly emerge. Strategic, well-planned initiatives are essential to maintain and expand Ukraine's presence in global discourse.

Key Initiatives and Strategies

To reinforce Ukraine's presence in global academia and cultural institutions, the UNWLA's Decolonization Month promotes a range of initiatives, including:

- **Expanding Ukraine's Cultural Presence.** Developing thematic projects that connect with international audiences. Examples include joint Ukrainian-American artistic projects addressing environmental issues, human rights, women's contributions to history, or children's rights. A particularly pressing topic is the return of Ukrainian children illegally deported by Russia.

- **Institutional Collaborations.** Partnering with museums, universities, and cultural organizations to amplify Ukraine's voice.

- **Decolonization Guides for Museums, Libraries, and Universities.** Providing resources to help institutions reassess and correct the representation of Ukrainian culture and history, which have long been misattributed, overshadowed, or appropriated.

- **Documentary Film Support.** Financing and promoting films that capture Ukraine's experience and resilience during the war.

- **Decolonization of Ukrainian Studies in Global Discourse.** Strengthening academic programs dedicated to Ukrainian history, culture, and literature to counter colonial narratives and secure Ukraine's rightful place in global scholarship.

Decolonization Month: A Long-Term Commitment

The UNWLA's Decolonization Month is not just a symbolic initiative — it's a structured, long-term effort to shift the narrative around Ukraine's cultural and historical identity. By strengthening partnerships with international institutions, promoting academic and artistic collaborations, and ensuring Ukraine's voice is heard in cultural and intellectual spaces, this initiative helps position Ukraine as an equal participant in global conversations.

The fight for cultural recognition is as critical as any other aspect of Ukraine's struggle for sovereignty. By engaging in cultural diplomacy, advocating for decolonized education, and fostering international partnerships, we ensure that Ukraine's history and identity are no longer defined by others — but by Ukrainians themselves.

*This article was prepared by UNWLA National Education Chair Anna Petelina based on the following video content: **Культурна дипломатія: як Україна говорить зі світом? | «Зі своїми по суті» and Як пояснити іноземцям, що Малевич – український художник? | Володимир Шейко про культурну дипломатію, both available on YouTube.***

Всеукраїнський конкурс студентських шекспірознавчих наукових досліджень (за підтримки й ініціативи СУА)

Наталія Торкут, начальник Українського міжуніверситетського навчально-наукового шекспірівського центру Запорізького національного університету, доктор філологічних наук, професор, академік АН ВШ України, член Європейської асоціації шекспірознавців (European Shakespeare Research Association), голова журі.
Оксана Пясецька, референтка у справах культури СУА

Всеукраїнський конкурс студентських шекспірознавчих проєктів ім. Віталія Кейса у 2024 р. відбувся у важких умовах війни. Запорізький національний університет за ініціативи Українського шекспірівського центру та за підтримки Союзу Українок Америки організував конкурс, у якому взяли участь представники з восьми областей України.

Цей інтелектуально-творчий захід був доступним для молоді віком від 15 років. Студенти мають можливість навчатися в міждисциплінарних шекспірівських студіях: досліджувати творчість Шекспіра, дискутувати з питань мовознавства, театрознавства, художнього перекладу та масових комунікацій.

З 2010 р. шекспірівські студії охопили молодіжну наукову студентську аудиторію. Конкурс підтримали СУА та представники української діаспори, серед яких професори Оттавського університету (University of Ottawa) Ірина Рима Макарик та д-р Віталій Кейс, літературознавець, що вивчає життя і творчість В. Шекспіра. Очолює журі керівник Українського Шекспірівського центру професорка Наталія Торкут (Запорізький національний університет).

СУА фінансово щорічно підтримує шістьох найкращих фіналістів. Вони отримують грошові премії: по \$500 — I місце, два переможці; по \$300 — II місце, два переможці; по \$200 — III місце, два переможці.

Зауважимо, що більшість творчих проєктів, що надійшла на конкурс цього року, стосуються війни, що нині триває в Україні через агресію росії. Переможці конкурсу проєктували тему війни з творів Шекспіра на нинішні обставини. У деяких творчих роботах описано «терапевтичні, ліку-

вальні дороги» воїнів і пов'язано їх з сюжетними лініями шекспірівських героїв.

На урочистостях з відкриття Всеукраїнського шекспірівського конкурсу були присутні поважні шекспірознавці: членкиня Ради Європейської асоціації шекспірознавців Ніколета Чінпоеш; Ірина Рима Макарик, професорка Оттавського університету; Ема Вирубалова, професорка Триніті-коледж (Trinity College), головна співредакторка «The Palgrave Encyclopedia of Global Shakespeare».

Шість найкращих фіналістів, отримають нагороди Союзу Українок Америки.

1. *Світлана Дейнека* («Лімінальність у римській п'єсі В.Шекспіра «Коріолан», Інститут літератури ім. Т. Г. Шевченка АН України);

2. *Марія Горностаєва* («Канадський» Шекспір у романі Маргарет Етвуд «HAG-SEED», Маріупольський державний університет);

3. *Анна Кривоніс* («Харківський державний академічний театр ляльок ім. В. А. Афанасьєва, перший серед лялькарів України театр-постановник трагедій В. Шекспіра Харківський національний університет мистецтв імені І. П. Котляревського);

4. *Ганна Овсяницька* («Шизофренія як культурна метафора у творі В. Шекспіра «Гамлет», ЗНУ);

5. *Руслан Давидов* («Сучасність класики: Шекспірівські трагедія і комедія в репертуарі Чернівецького театру ім. О. Кобилянської», Харківський національний університет мистецтв імені І. П. Котляревського);

6. *Людмила Мозгова* («Віртуальна галерея художніх інтерпретацій шекспірівських образів», Чорноморський національний університет імені Петра Могили).

Вітаємо всіх переможців!

UNWLA Reads Що ми читаємо в США?

Colors of Ukraine by Camille Campbell (author) and Liliia Martyniuk (illustrator). When the Ukrainian Museum in NYC had an exhibition last year showcasing Maria Prymachenko's artwork, I took my older daughter Solomia to see it. It was the first time she and I saw Prymachenko's work in real life and learned more about it. We fell in love! When doing my Christmas shopping, I found this book online, and it was a huge hit with my family. *Colors of Ukraine* is a breathtaking and inspirational book about Prymachenko, one of the most famous Ukrainian artists. The book is described as a women's historical biography for children. My daughter really enjoyed reading the book and learning more about this prominent artist. It prompted her to ask many important questions and learn more about Ukrainian culture. Highly recommend. The book is available on Amazon, Barnes and Noble, and Walmart.

Барви України. Коли минулого року в Українському музеї в Нью Йорку відбулася виставка робіт Марії Примаченко, я з старшою дочкою Соломією вирішили піти. Ми з нею вперше побачили картини Примаченко і дізналися

про них більше. Ми були в захваті! Роблячи різдвяні покупки, я знайшла цю книгу в Інтернеті, і всім в родині вона дуже сподобалася. «Барви України» — захоплююча та надихаюча книга про Марію Примаченко, одну з найвідоміших українських художниць. Книгу описують як жіночу історичну біографію для дітей. Мої донечці дуже сподобалося читати книгу та дізнатися більше про цю видатну художницю. Це спонукало її поставити багато важливих питань і дізнатися більше про українську культуру.

Mariana Mokritski, President, Branch 10, Philadelphia, PA

Solomea: Star of Opera's Golden Age is available through Amazon, but you can also ask your local library to get it for you. Our branch will be donating a copy to the Lely South Regional Library. Solomea Krushelnyska was a contemporary of Toscanini, Puccini, and Caruso. We all know of these great talents, but how many people worldwide know about Solomea Krushelnyska? Great reading. I thoroughly enjoyed it.

Соломія. Зірка Золотої доби опери. Книгу можна придбати на Amazon, але ви також можете звернутися до вашої місцевої бібліотеки з проханням додати її до їхньої колекції. Наш відділ подарує примірник бібліотеці Lely South Regional Library. Соломія Крушельницька була сучасницею Тосканіні, Пуччіні та Карузо. Ми всі знаємо про цих видатних талантів, але скільки людей у світі знають про Соломію Крушельницьку? Чудова книга, яка захоплює. Я отримала велике задоволення від її прочитання!

Natalka Santarsiero, Branch 136, Naples, FL

За Перекопом є земля. Книга Анастасії Левкової стала для мене «вікном» в історію і культуру Криму. Сподобалось, як авторка поєднала тему усвідомлення основною героїнею своєї української ідентичності із розповідями про її дружбу з подругами з Криму на фоні різноманітних історичних процесів, закінчуючи окупацією півострова в 2014 році. Через цю книгу авторка намагалася показати справжній Крим «материком» і навпаки, і мені здається, що їй це вдалось на повну. Книга доступна українською мовою в книгарнях і деяких бібліотеках США.

Za Perekopom ye zemlia by Anastasia Levkova for me became a "window" into the rich history and culture of Crimea. I liked how the author combined the theme of the main character's development of her Ukrainian identity with stories about her friendship with Crimean friends against the backdrop of various historical processes, culminating in the 2014 occupation of the peninsula. Through this book, the author tried to show the real Crimea to the "mainland" and vice versa,

and in my opinion she fully succeeded. The book is available in Ukrainian in bookstores and some libraries.

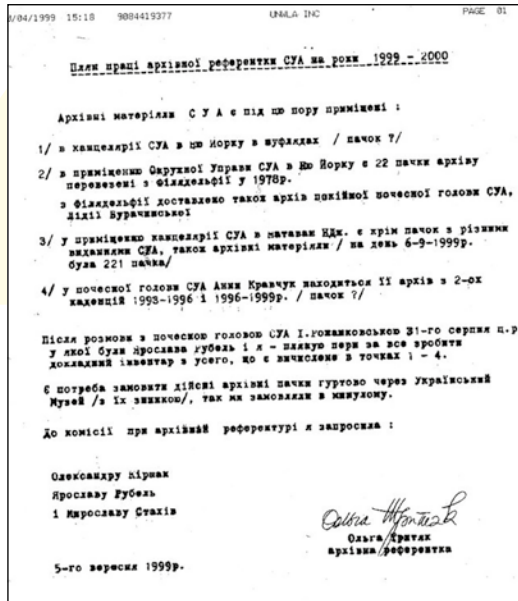
Olena Kolomytseva, Branch 148, Minneapolis, MN

Архівні справи. До 100-річчя СУА

Орися Сорока, архівна референтка Головної Управи СУА

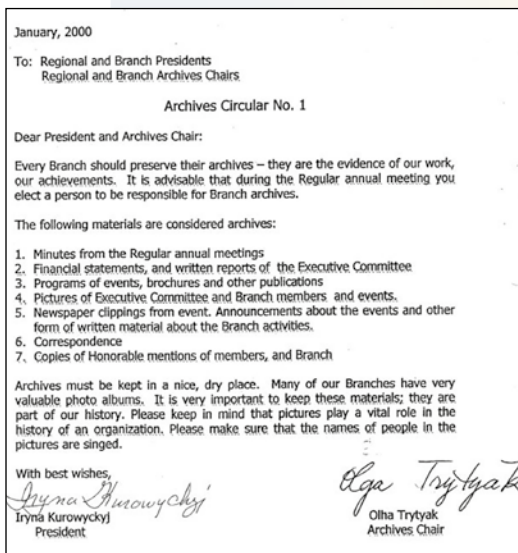
"Hic mortui vivunt, hic muti loquuntur" («Тут мертві живуть, тут німі говорять»)

З написів на стінах книгозбірень у Стародавньому Римі

План праці новоствореної архівної референтури на 1999—2000 рр.

Work plan of the newly created Archives Stand- ing Committee for 1999–2000.

Перший обіжник архівної референтури. Січень 2000 р.

The first Archives Circular, January 2000.

У час святкування 100-річчя з часу створення Союзу Українок Америки архіви нашої організації заслугову- ють і потребують особливої уваги.

Союзянка проф. Марта Богачевська-Хом'як у моно- графії «Білим по білому» зауважила, що документів про працю українських жіночих організацій до ХХ ст. майже немає — жінки просто не вели протоколів зборів, не писали статей в журнали чи газети. Звідси і назва книж- ки-монографії. Але жінки, які створили в 1925 р. Союз Українок Америки, на щастя, зберігали документацію про роботу СУА. Коробки з архівними документами пе- режили численні переїзди канцелярії СУА, пожежі та за- топлення. Тому тепер ми маємо можливість побачити оригінали документів 100-річної давності!

Одна з перших відомих мені згадок про потребу ар- хівів нашої організації належить харизматичній Олені Лотоцькій — Почесній голові СУА. У 1949 р. вона, сер- йозно хвора, з лікарняного ліжка надиктувала свій «за- повіт», у якому були слова: «Будь ласка, дбайте про ар- хів!». На радість, п. Лотоцька видужала та провадила організацію ще 15 років... (Відомості з архіву М. Бога- чевської Хом'як).

У 1987 р. голова СУА Іванна Рожанковська ставила питання про платну позицію архівіста. Але тільки в 1999 р. на XXV Конвенції СУА було створено Архівну ре- ферентуру, головою якої стала Ольга Тритяк. Хоча впо- рядкування пачок з документами СУА вона почала ще раніше — у 1993 р. Про себе писала: «архівар з Божої ласки», так у нас давніше окреслювали, тобто не про- фесійна, але задля обставин серед яких архів СУА знай- шовся — не могла відмовити і взялась за його упоряд- кування». Як добре, що така Божя ласка зійшла на СУА!

Знайомство з Галиною Миронюк — українкою, стар- шим асистентом куратора Центру Досліджень Історії Ім- міграції при Університеті Міннесоти (St. Paul, MN), дало початок великому проекту зі збереження архівів СУА в цій інституції. Спочатку Оля Тритяк мала застереження, що не варто так далеко відсилати документи СУА. Але потім змінила думку: стала найважливішою людиною в проекті і навіть мала свої аргументи щодо правильності рішення зберігати архів СУА при університеті. Адже за таких умов «доступ до еміграційних архівів будуть мати науковці, студенти, представники медіазасобів, історики генеалогії та інші. Однак прийняли рішення, що деякі документи зберігатимуться у пачках з позначенням «Restricted» і доступ до них буде наданий лише

після дозволу Головної Управи СУА. Важливо, що 24 етнічні групи (зокрема албанці та українці) вже на той час зберігали у Центрі свої архіви. Керівниці нашої організації розуміли, що якщо СУА не матиме своїх архівів у цьому Центрі, то у майбутньому ті, хто працюватиме з архівами (наприклад, «досліджуватиме еміграційні групи в Америці, або жіночі еміграційні організації»), не знайдуть згадки про нас. Ще одним переконливим фактором прийняття керівництвом рішення зберігати архів СУА у Центрі була невизначеність у тому, «чи буде місце в Українському Музеї у Нью Йорку для архівів СУА, коли цей музей буде».

Це була титанічна праця: впорядкувати документи праці Головної Управи СУА, описати їх, визначити, які залишити в офісі СУА, а які передати до Центру Досліджень Історії Імміграції. Іншою частиною проєкту було впорядкування і висилання впорядкованих архівів округ і відділів до Центру. На основі памфлетів і інструкцій від Галини Миронюк, архівна референтка створила інструкції для архівних референток окружних управ і відділів. Обіжники до округ/відділів, листування з Г. Миронюк та іншими професіоналами (щоб отримати пораду щодо кращої організації архів СУА), прохання про пожертви на архівну справу до банків, виступи на конвенціях, з'їздах округ і семінарах, висвітлення відеофільму про вартість архівів — це далеко не повний перелік дуже цікавих документів архівної референтури 1999—2011 рр., коли її головою була Ольга Тритяк. Під її керівництвом було переглянуто і впорядковано майже 300 пачок, які зберігалися або в канцелярії СУА, або в приватних будинках членок (архівні документи про працю своїх відділів і округ).

Як результат спільної праці, до 2009 р. було впорядковано та надіслано до Центру Досліджень Історії Імміграції: 60 пачок з документами Головної Управи; 8 пачок матеріалів від округ Нью Йорк, Детройт, Філадельфія та Нью Джерсі; 15 пачок документів від відділів, а це 3-й, 4-й, 5-й, 6-й, 8-й, 24-й, 28-й, 31-й, 32-й, 47-й, 49-й, 59-й, 64-й, 66-й, 82-й, 86-й, 87-й, 117-й; 10 пачок матеріалів від Стипендійної Акції. Документи містять: протоколи зборів Екзекутиви, Головної та Окружних Управ, а також відділів, листування, звіти, матеріали праці референтур СУА — тільки перелік займає близько 6 сторінок. У теперішніх планах архівної референтури є створення архівної сторінки на вебсайті СУА, де буде розміщений опис архіву нашої організації.

Частину архіву, зокрема про початки діяльності СУА, створення нових відділів, листування з американськими й українськими державними інституціями та з громадськими організаціями, документи, що стосуються участі в американських жіночих товариствах — було вирішено залишити в домівці СУА для докладнішого опрацювання, використання документів для виставок історії СУА, його численних проєктів тощо. Документи

Ольга Тритяк, перша архівна референтка СУА (2000—2009), впорядковує документи СУА.

Olha Trytyak, the UNWLA's first Archives Standing Committee chair (2000–2009), prepares the UNWLA's official records for deposit in the Immigration History Research Center (IHRC) at the University of Minnesota.

Орися Сорока — архівна референтка СУА, та Алла Швець — дослідниця українського жіночого руху зі Львова, під час обговорення напрямків співпраці. Березень 2025 р.

During a March 2025 meeting, Archives Standing Committee chair Orysia Soroka (right) and Alla Shvets, renowned researcher of the Ukrainian women's movement from Lviv, Ukraine, discussed areas of cooperation.

ДЕЛЕГАТКИ ДО ВАШІНГТОНУ 1925 Р.: ОЛЕНА ЛОТОЦЬКА, ГАННА КЕЛЛЕР-ЧИКАЛЕНКО, ЮЛІЯ ЯРЕМОВА.

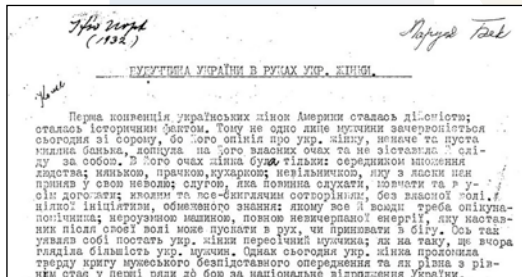
Олена Лотоцька, Ганна Чикаленко-Келлер, Юлія Ярема перед від'їздом на Конгрес Міжнародної Жіночої Ради. 1925 р.

Olena Lototska, Hanna Chykalenko Keller, and Julia Jarema, Ukrainian delegates to the meeting of the International Council of Women, Washington, DC, May 6-9, 1925.

8—30 травня 1932 р. СУА скликав Перший Український Жіночий Конгрес в Америці, під час якого (30 травня) відбулася 1-ша Конвенція СУА.

The UNWLA organized the First North American Ukrainian Women's Congress in May 1932. On May 30 (the third and final day of the Congress), the first UNWLA Convention was held.

«Будучина України в руках української жінки». З виступу легендарної Марусі Бек на Першому Українському Жіночому Конгресі в Америці. 1932 рік.

"The future of Ukraine is in the hands of Ukrainian women" — speech delivered by iconic UNWLA member Mary Beck at the First North American Ukrainian Women's Congress, May 28-30, 1932.

Комітету Помочі Голодуючій Україні (організований 12 листопада 1933 р. з рамени СУА; очільниця — д-ка Неоніля Пелехович) для адвокації в питанні Голодомору у 1933—34 рр. були використані не тільки для виставки, яка відбулася в Українському Музеї в Нью-Йорку та в інших містах США. Листопадовий випуск журналу «Наше життя» у 2003 р. (70-річчя відзначення трагедії Голодомору) повністю присвятили цій темі і використали наявні архівні матеріали. На вебсайті СУА можна переглянути цей журнал (рубрика «Про нас» / «Публікації»). У ньому є листи і прохання, Меморандум до конгресменів, сенаторів, членів уряду, Президенту Рузвельту та його дружині Елеонорі, листи-звернення до різних організацій і до преси та відповіді на них. Як зауважив проф. Гунчак у передмові, «архівні матеріали засвідчують, що СУА гідно виконав свої завдання в обороні українського народу».

У звіті до Конвенційної книги XXVI Конвенції СУА О. Тритяк зауважила на значенні архіву СУА та на важливих відомостях, що з його допомогою утримують: «Архів — це доказ жертвенної, копіткої праці членок СУА в різних ділянках: надання допомоги жертвам польської пацифікації, повенів на Дністрі, у будівництві церков. Є копії листів до Елеонори Рузвельт у справі допомоги переміщеним особам у Європі по Другій світовій війні, до президентів Двайта Ейзенхауера — у справі побудови пам'ятника Т. Шевченкові у Вашингтоні та Роналда Рейгана — про допомогу жертвам трагедії у Чорнобилі».

Ще однією особливо цікавою частиною архівних матеріалів СУА є документи і вирізки з газет про визначних українок та український жіночий рух. Серед них допис про те, що у 1983 р. Теодозія Савицька, Почесна членка СУА, заініціювала створення «Архіву матеріалів українського жіночого руху при СУА» з нагоди 100-ліття руху, щоб «зберегти цінні матеріали про жінок, які цей рух творили» (стаття в газеті «Свобода», 29 грудня 1983 р.) Також є документи про те, що у 70-х роках минулого століття Л. Волинець, С. Луцька та І. Рожанковська почали підготовку матеріалів для «Бібліографічного словника видатних українських жінок» в англійській мові. Ці матеріали ще чекають на окреме опрацювання.

У липні 2002 р. Ольга Тритяк була делегатом від СУА на 21-й річній Конференції у справі архівів українських інституцій та організацій у Північній Америці, що відбулася в Іллінойському університеті в Урбана-Шампейні. Своєю участю в Конвенції вона засвідчила: СУА вже приділяє належну увагу архівам і має намір покращити працю у цьому напрямку. У своєму звіті п. Оля писала, що д-р Василь Маркус з Чикаго був здивований тим, що така поважна організація, як СУА, що існує стільки років, лише тепер почала упорядковувати свій архів. А проф. Дмитро Штогрин передав Управі СУА вдячність за те, що відгукнулася на запитання — на конференцію були запрошені всі жіночі організації, і тільки СУА взяв у ній участь.

Архівні документи також допомагають відновити справедливість в оцінюванні праці союзниць. Так, у серпні 2003 р. у виданні «Ukrainian Weekly» надруковано статтю д-ра М. Куропаса про участь української громади у Світовій виставці 1933 р. в Чикаго. Однак про великий вклад праці і грошей, які вклав СУА заради успіху згаданої виставки, у ній не було згадано (на жаль, таке трапляється, і не поодиноким). Щоб виправити ситуацію, Ірина Куровицька, голова СУА, та Ольга Тритяк, архівна референтка, надіслали лист з доданими відповідними архівними документами. Тож у січні 2004 р. в «Ukrainian Weekly» опубліковано ще один допис д-ра М. Куропаса «A unified community needs the UNWLA», де вже була «признана участь СУА, також вчислено інші прикмети нашої організації» (з листа п. Олі Тритяк).

У січні 2006 р. Ольга Тритяк започаткувала новий проєкт архівної референтури — надсилання українських та англійських книжок з США до бібліотек України. Це було дуже важливо, особливо для Сходу України, де російська друкована продукція цілком переважала українську. Округи та відділи отримали адреси понад 40 бібліотек в Україні, до яких можна було надсилати матеріали. В архіві СУА зберігаються листи з подяками за книжки та журнали «Наше життя», з яких українці черпали багато відомостей, зокрема і про працю нашої організації. «Про Союз Українок Америки нам майже нічого не було відомо», — писала С. Кубишкіна, директор бібліотеки Державного Дніпропетровського університету в 1997 р.

До збереження та впорядкування архівів СУА долучалися не тільки союзниці. У різні роки членами комісії при архівній референтурі, чи просто радниками й помічниками, були подружжя Мирослава і Денис Стахів, Оля та Ігор Луківи, Ольга і Левко Дроздовичі, д-р Іванна Ратич, Олександра Кіршак та ін.

Суттєво розширила працю Оля Дроздович, яку у 2011 р. обрано архівною референткою Головної Управи СУА. Вона зауважила, що архівна праця має багато несподіваних деталей, які потрібно враховувати. Продовжуючи започатковану О. Тритяк справу, вона допомагала відділам архівувати їхні документи, а під час закриття відділів підказувала, як сортувати і зберігати матеріали, щоб залишити для історії тільки важливі документи. І якщо на першому етапі потрібно було заохотити відділи та округи почати процес архівування, то наступним кроком стало навчання архівних референток робити це правильно. Як писала п. Оля, «це було не легко для деяких союзниць викидати певні записи, тому що з ними переплетено багато спогадів», тож треба було переконати, що «деякі речі не є архівними за своєю природою і, як правило, захирають історію, яку ми намагаємося зберегти».

Ірина Бучковська почала свою працю на посаді архівної референтки Головної Управи СУА вже в час Ковіду (2021), коли відбувся перехід від обіжників до

CERTIFICATE OF INCORPORATION
OF
UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE
OF AMERICA, INC.
Pursuant to the Membership Corporations Law.

WE, the undersigned, desiring to form a membership corporation, pursuant to the Membership Corporations Law do hereby certify as follows:-

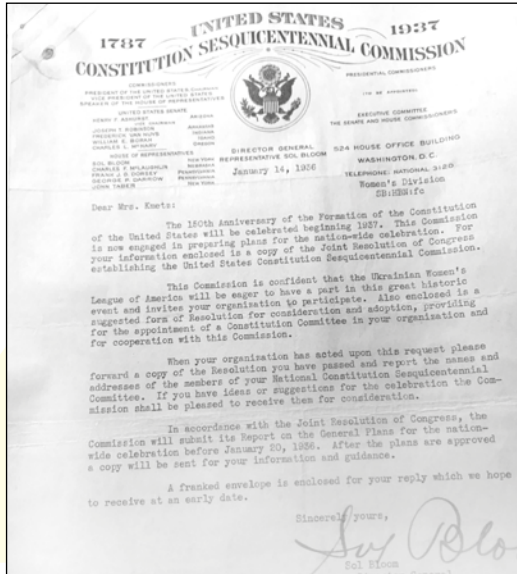
1. The name of the proposed corporation is:
UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.
2. The purposes for which it is formed are:
 - a. To unite fraternally and for the mutual benefit, protection, improvement and association of women of Ukrainian extraction throughout the United States, desiring to improve themselves and willingness to help others.
 - b. To foster and cultivate the social and educational relations of members and to broaden and improve their interests in social and domestic science.
 - c. To voluntarily unite to relieve the poor and destitute and offer aid and assistance and distribute donations of supplies.
 - d. To encourage among the members closer personal acquaintance and a friendly spirit of mutual cooperation.
 - e. To gather, receive and disseminate such information as may seem helpful to the members; to interchange ideas in rendering mutual assistance and to provide helpful vocational advice and guidance.
 - f. To forward and promote the general welfare and prosperity of the members and to improve by any and all lawful and honorable means their status and condition.
 - g. To encourage the promotion and establishment of subordinate and subsidiary branches at any place and to have the general supervision and government thereof, with power to grant charters to said subordinate or subsidiary branches.

IN WITNESS WHEREOF we have made, signed and acknowledged this certificate.
Dated this 16th day of May, 1935.

Stefa Abramowiska
Annette K. Metz
Julia Jarema
Katerina Kedrowsky
Anastasia Wagner
Dr. N. Pelcovich
Emilia Hornat
Anna Kolton
Zina Lissink
Emilia Shurchak
Evdokia Lykety

6 травня 1935 р. СУА отримав інкорпорацію. Чартер підписали: Анета Кмець (голова СУА), Анастасія Вагнер (секретарка), Юлія Ярема, Стефа Абрамовська, Анна Колтон, Емілія Угорчак, Катерина Кедровська, д-р Н. Пелехович, Емілія Корнат, Зима Лисюк, Евдокія Луктей.

The UNWLA received its charter from New York State in 1935. Among the signatories of the organization's Certificate of Incorporation were Annette Kmetz, President; Anastasia Wagner, Secretary; and Julia Jarema.

Лист від комісії зі святкування 150-річчя Конституції США. 1936 р.

A letter from the U.S. Constitution Sesquicentennial Commission (150th anniversary) to the UNWLA, January 14, 1936.

Голова СУА Олена Лотоцька на програмі «Голосу Америки» під час Конгресу Громадянства у Вашингтоні. Вересень 1952 р.

UNWLA president Olena Lototsky (center) joined other community leaders for a radio interview to be broadcast by the Voice of America as encouragement to the Displaced Persons (DPs) left in Europe and in support of everyone now residing in Soviet Ukraine. The interview with participants of the Sixth Citizenship Conference took place in Washington, DC, in September 1952.

Маніфестація в Філадельфії на відзначення 20-х роковин Голодомору в Україні. Очолює ходу голова СУА Олена Лотоцька. 1953 р.

UNWLA president Olena Lototsky leads a march in Philadelphia commemorating the 20th anniversary of the Holodomor, 1953.

ZOOM-зустрічей, на яких архівістки відділів і округ обмінювалися думками, обговорювати нові можливості архівної праці тощо. Цікавою та інформативною була презентація Надії Літепло (30-й Відділ) про створення електронних Пропам'ятних книжок відділів та Округ, якою авторка поділилася на одній з таких зустрічей.

Орися Сорока (архівна референтка СУА з 2023 року) у травні 2023 року організувала «архівну майстерню» та ще більше осучаснила працю архіваріусів. Новим в архівній роботі СУА стало використання електронного Google Drive, на який після впорядкування переносяться зацифровані фізичні документи архівів, а також вже наявні або новостворені електронні документи.

Нині головними напрямками роботи архівної референтури СУА є такі:

- створення інструкцій архівної роботи; проведення щорічних інструктажів для архівних референток і голів відділів/округ;
- впорядкування та зацифрування архівів Почесних голів СУА;
- впорядкування фізичних архівів та зацифрування найважливіших архівних матеріалів на рівні Управи СУА та заохочення відділів та округ до цього;
- створення контенту для вебсторінки СУА «Матеріали до історії українського жіночого руху; біографії видатних українок»;
- втілення проекту «Відеоісторія СУА»;
- співпраця з музеями та науковцями для поширення інформації про історію й досягнення СУА.

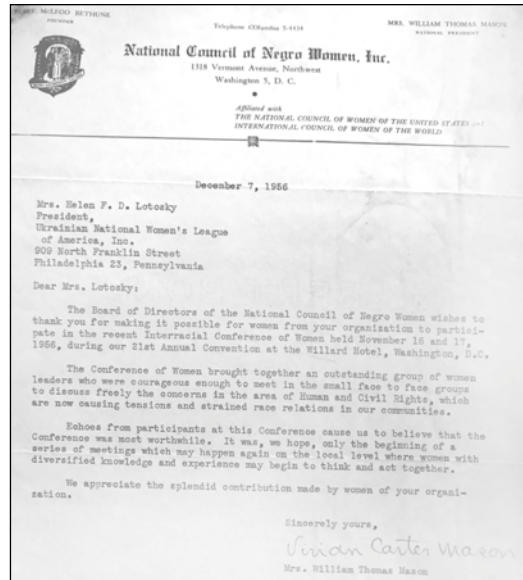
Більше про ініціативи і справи архівної референтури можна прочитати у журналах «Наше життя» (2023, № 3, 6) та на восьми сторінках звіту архівної референтки в Конвенційній книзі XXXIII Конвенції СУА (2024 рік). З того часу розпочато підготовку виставки до 100-річчя СУА в музеї Української діаспори в Києві, зацифровано архів СУА 1925—1975 рр., який знаходиться в офісі СУА в Нью Йорку, за що щира вдячність Олі Бендзар і Максиму Риваку; записано понад 10 відео інтерв'ю зі старшими союзницями (координатором проекту стала Катерина Воїнова, голова 147-го Відділу; створено опис матеріалів, які допомогатимуть у пошуку (finding aid) англomовної кореспонденції СУА 1925—1994 рр. (дякуємо Габріеллі Грассі, координатору спеціальних проєктів), що містить листування з Президентами США, Сенатом, Національною Радою Жінок Америки, Генеральною Федерацією Жіночих Клубів Америки, документи конференцій Міжнародної Ради Жінок та ін. У майбутньому опис цих документів буде доступний для англomовних дослідників жіночого руху. Зацікавленим науковцям, які подадуть запит для ознайомлення з певними документами, буде надано доступ до цифрових копій документів (праця в дистанційному режимі) або до фізичних документів. Також документи, або їхні копії, можуть бути використані для виставок. Прикінцевою метою архівної роботи —

надати документи, архівовані до 100-річної діяльності СУА, для наукового обігу.

Цієї зими Оля Бендзар зацифрувала більшу частину архіву СУА (що знаходиться в офісі в Нью Йорку). «Історія України має багато трагічних моментів, через які люди змушені були покидати рідний дім у пошуках кращої долі. Нам, українцям, які залишаються на Батьківщині, інколи здається, що ті, хто емігрують, назавжди відмежовуються від України та її народу, — поділилася вона своїми думками. — Однак, працюючи з архівними документами, я була глибоко зворушена тим, наскільки учасниці організації залишалися відданими своїй Батьківщині та всіма доступними засобами намагалися допомогти рідному народу. Це справа не для кожного — вона потребує справжнього покликання, адже така діяльність вимагає відданості, наполегливості та щирої небайдужості. Коли я ознайомила з листами до сенаторів США, що їх написали союзники, то замислилася: “Невже це може справді допомогти?” Але, як показав час, такі звернення приносили видимі результати. Думаю, що один із секретів успіху СУА полягає в тому, що жінки-членкині фокусуються не тільки на масштабних, але й на маленьких, але конкретних, цілях, які їм під силу. А з часом з’ясовується, що їм під силу дуже багато справ. Часто грандіозні плани руйнуються, що може демотивувати. Проте СУА обрав також шлях поступових, послідовних змін, і саме це дало потужний ефект».

Усі, хто долучався і долучається до архівної праці, розуміють, що вона і цікава, і не легка водночас. Але усі розуміють, наскільки архівування є важливим і що у більшості документальних матеріалів прихована історія нашої організації. Однак, крім іншого, я дуже поціную документи, написані від руки. Адже вони цікаві не тільки змістом: чимало приховує почерк автора, розміщення тексту на сторінці, виправлені чи не виправлені помилки... Також цікаво читати кореспонденцію щодо офіційних справ, що виходять за межі безпосередньої праці СУА. Наприклад, про скасування американським парламентом поправки Джексона-Веніка у 2006 р., про співпрацю між різними українсько-американськими організаціями та вкладання чималих спільних зусиль заради того, щоб пізніше конгресмени проголосували за це важливе для Української держави рішення.

Як писала у Звіті архівної референтури за 2001 р. перша архівна референтка СУА Оля Тритяк, ця «праця надзвичайно цікава, але не легка». Але великою винагородою для архівісток є усвідомлення факту, що завдяки їхній роботі праця СУА залишиться для історії та стане поцінованою в суспільстві у майбутньому і буде видимою, а не писаною «Білим по білому», як у назві монографії проф. Марти Богачевської-Хом'як про історію жіночого руху до ХХ ст. Адже жінки ХХ і ХХІ століть, серед яких і наші невтомні членкині СУА, не тільки творять історію, але і забезпечують її збереження.

Лист-подяка від Африкансько-Американського жіночого Товариства. 1956 р.

A note of thanks from the National Council of Negro Women, December 7, 1956.

Градуюція в світлиці «Садочок Казок» 29-го Відділу СУА в Чикаго: Марія Рихтицька, Віра Олексій, Оксана Ванджур (голова відділу), Дана Дикий (учителька), Віра Трошук, Оксана Роздольська. Червень 1972 р.

Graduates of the Garden of Fairytale svitlychka (Branch 29, Chicago), June 1972.

Референтка зв'язків Каміля Гук Смородська і редакторка «Нашого життя» Уляна Любич беруть участь у Трибуналі злочинів проти жінок. Брюссель, Бельгія, березень 1976 р.

At the Crimes Against Women Tribunal in Brussels in March 1976, Camille Huk Smorodsky raises the issue of Ukrainian women prisoners of conscience in the USSR.

The UNWLA Archives: A Rich Documentary Legacy

Orysia Soroka, UNWLA National Archives Chair

*Best wishes to
Ivanna Rozhankovsky. Jimmy Carter*

*Голова СУА Іванна Рожанковська з
Президентом США Джимі Картером
(1977—1981) у Вашингтоні.*

*UNWLA president Ivanna Rozhankowska
meets President Jimmy Carter (1977–1981).*

The UNWLA's centennial celebration highlights the immense value of the organization's archives. Historically, Ukrainian women's organizations lacked documentation prior to the 20th century. Fortunately, the founders of the UNWLA carefully preserved records of their work, ensuring a rich documentary legacy.

The earliest appeal for archival preservation came from Olena Lototska, Honorary President of the UNWLA, who urged care for the archives in her 1949 testament. Although calls for a dedicated archivist arose in 1987, a formal Archival Committee was not established until 1999; it was led by Olha Trytyak, who had already begun organizing documents in 1993.

A partnership with the Immigration History Research Center (IHRC) at the University of Minnesota enabled a major preservation effort. Under Olha Trytyak's leadership, nearly 300 boxes of archives were reviewed and organized; by 2009, 60 boxes from the UNWLA Executive Board and 33 more from Regional Councils, branches, and the Scholarship program were transferred to the IHRC. The materials include meeting minutes, correspondence, reports, and advocacy work — some dating back to the 1930s famine in Ukraine (Holodomor) and efforts to engage American political leaders on key issues.

The archives also document the UNWLA's significant humanitarian contributions, including aid during the Polish pacification, Dniester floods, World War II displacement, and the Chernobyl disaster. A valuable part of the collection contains biographies of prominent Ukrainian women and press clippings of the women's movement, initiated by members like Theodosia Savytska and others since the 1970s.

Olha Trytyak represented the UNWLA at archival conferences, where the organization's late start in archival work was noted, although its dedication was praised. Archival documents even helped correct historical oversights, such as the UNWLA's contributions to the 1933 World's Fair in Chicago.

Beginning in 2011, Olha Drozdovych continued the archival mission, sorting important documents and guiding branches in proper preservation. Her successor, Iryna Buchkovska, adapted archival processes during the COVID-19 era using Zoom and encouraged electronic commemoration efforts.

Since 2023, Orysia Soroka has led the archival program, modernizing operations by digitizing records and introducing Google Drive for document storage. The UNWLA's current archival goals include:

1. Creating and disseminating archival instructions.
2. Digitizing the records of Honorary Presidents.
3. Organizing and scanning key national archives.
4. Developing website content on Ukrainian women's history.
5. Launching a video oral history project.
6. Collaborating with museums and scholars to promote the UNWLA's legacy.

Major recent projects include digitization of the 1925–1975 archive in New York City, video interviews with senior members, and a comprehensive English-language finding aid for correspondence with U.S. Presidents, Congress, and international women's organizations. These efforts ensure that the story of the UNWLA and its impact on Ukrainian and American society are preserved and accessible for future generations.

На пошану сподвижниці архівної справи Надії Пилипишин-Літепло (до 50-річчя членства в СУА)

Соломія Ушневич, пресова референтка 30-го Відділу, Йонкерс, Нью Йорк

2025 року Союз Українок Америки відзначає важливу дату – 100-річчя своєї діяльності на теренах Америки. Досліджуючи досвід сподвижниць жіночого руху, маємо змогу довідатися, що СУА був створений 1925 р. шляхом об'єднання п'яти жіночих товариств Нью Йорка й околиць з метою плекання української свідомості, організації освітньої та виховної праці, участі в жіночих ініціативах та допомоги рідному краю. На щастя, ця подія зафіксована не лише писемно, а й у світлинах того часу. Відтак, опираючись на історію розвитку СУА, переходимо до вивчення значення архівів, дбайливо створених союзниками. І кожен жіночий осередок має унікальну членкиню, яка цим займається.

Наш 30-й Відділ пишається референткою із 50-річним досвідом членства в СУА – архіваріусом Надією Пилипишин-Літепло, яка двічі очолювала відділ у різні періоди. До української жіночої організації приєдналася далекого 1975 р. в Бафало. Про роботу СУА дізналася від мами чоловіка Ольги Літепло, яка свого часу була головою одного з англомовних відділів.

Те, що Надія Літепло приділяє значну увагу архівам відділу, не є випадковим, зокрема і через її освіту. Так, вона закінчила коледж Ле-Мойн у Сіракузах, штат Нью Йорк (Le Moyne College in Syracuse, NY) й здобула ступінь «бакалавр історії». Тому розуміє важливість документознавства у збереженні особистої та громадської пам'яті. Освіту продовжила в університеті Ферлі Дікінсона в Тінек, штат Нью Джерзі (Fairleigh Dickinson University in Teaneck, NJ), де упродовж року вивчала програму навчання за системою М. Монтессорі. Отримала сертифікат, який дозволяв їй працювати з дітками за цією системою, тому в Нью Йорку та Бафало була провідною вчителькою у навчанні дітей на основі ідей Монтессорі. Коли п. Надія здобувала ступінь магістра за спеціальністю «раннє дитинство та початкова школа» у Державному коледжі Баффало (Buffalo State College), то її наукове дослідження також стосувалося необхідності документування в історії. Тобто, вона завжди відчувала, що архівування — важливе.

СУА — найбільша та найстаріша українська жіноча організація США. Її керівництво завжди надавало значення збереженню та впорядкуванню архівів. А нині Головна Управа СУА усвідомлює, що світова цивілізація вступила у нову фазу свого розвитку, зокрема на зміну так званому «паперовому суспільству» прийшло «електронне». Відтак, під керівництвом архівної референтки Головної Управи Орісі Сороки, активізовано роботу з архівами. Наша Надія Пилипишин-Літепло, як архіваріус 30-го Відділу, що багато років тому взяла на себе місію передати прийдешнім поколінням інформацію з історії його виникнення та діяльності, також долучилася до цієї ініціативи.

І, підкреслюючи значення нових проєктів і напрямків праці, започаткованих СУА, та важливість допомоги від Екзекутиви, Надія Пилипишин-Літепло сумлінно, віддано й творче працює над їх втіленням. Ми пишаємося тим, що завдя-

Надія Пилипишин-Літепло і її книги.

чуючи зусиллям сподвижниці архівної справи — п. Наді, світ побачив чотири книги:

1. «From The Archives Of UNWLA Yonkers Branch. 1987 to 1999. The Early Years»;
2. «From The Archives Of UNWLA Yonkers Branch. 2000—2006. Entering The New Millennium»;
3. UNWLA Br. 30 Named In Honor of Lydia Krushelnysky Presented «Ukraiinske Vesilya» during their Vyshyvani Vechornytsi (2006—2016);
4. UNWLA Br. 30 Named In Honor of Lydia Krushelnysky Celebrates Its 30 th Anniversary (2017-2020).

Надія Літепло також не оминула і свою національну ідентичність: представила її генеалогічним дослідженням, що розкриває історію родини Пилипишин-Літепло у книжці «Our Family. Forever And Always».

Як людина, обізнана з історією та документознавством, багаторічна референтка 30-го Відділу п. Надя підкреслює: «Архіви — єдиний свідок історії, надзвичайний інформаційний носій, який має безцінне історичне, культурне та громадянське значення». Однак, за хронікою подій (родини, організації чи країни) завжди стоять «живі» свідки — люди, доля яких тісно переплітається з політичними та соціально-економічними змінами. Батьки Надії — приклад українських емігрантів, у роки Другої світової війни примусово вивезених до Німеччини, які пройшли важкий шлях до переїзду в Америку. Тато (перебував в УПА) родом із Львівщини, мати — з Шепетівки, а майбутня союзниця Надія народилася в Штутгарті.

Зі слів п. Надії, з раннього дитинства вона запам'ятала «запах їдженя», «вироби з соломи», створені мамою, та голос батька, який співав у церковному хорі. Життя за океаном родина розпочала на сільськогосподарських роботах у штаті Вірджинія. Сім'я Пилипишин належить до так званої третьої хвилі еміграції — українці, які прибули до США упродовж 1947—1951 рр., і переважно були біженцями, переселенцями та постраждалими від дій фашистів і совітів. Однак дідусь по лінії її чоловіка Романа — Іван Літепло, приїхав до Америки з першою еміграційною хвилею (період американської індустріалізації) у 1912 р. та працював ковалем в Огайо. Згодом повернувся до України й загинув у Сибіру, а його син Семен Літепло у 1937 р. поїхав за океан з другою хвилею українських біженців. Направду, «шляхи Господні незвідані».

Родина у п. Наді, як і вона сама — неймовірна. Чоловік працював лікарем, але багато років

віддавав хоровому співу: спочатку у «Молодій Думці», згодом у «Думці». Діти та онуки відвідували українську школу та всіляко допомагали в громадській роботі. У 1978 р. сім'я переїхала до Йонкерса. Переїзд спричинив багато клопотів, але це не завадило участі в житті української громади. Так, протягом 11 років п. Надія навчала учнів 1 класу у Школі українознавства в Нью-Йорку. Також, оскільки розуміла та знала потреби своїх дітей і мала відповідну освіту, Надія Пилипишин-Літепло три роки працювала в «Світличці», що знаходилася у Вестчестері. І, разом зі славним українським жіноцтвом, брала участь у відкритті 30-го Відділу у 1987 р. та всіляко сприяла й допомагала першій голові відділу Ареті Ворох. Зі слів п. Наді, союзники жваво взялися до роботи: провадили курси крою та шиття, випікання калачів і розпису на склі; колядували у шпиталі; робили презентації вишиванок, іконопису від майстрів декоративно-прикладного мистецтва; видавали листівки до Першого Причастя, надсилали стипендійну допомогу та одяг для дітей з Івано-Франківська. Важливе місце в діяльності 30-го Відділу займала культурно-просвітницька робота. Зокрема у 1990 р. відбулася велика виставка вишиванок Мирослави Стахів, у різні роки організовувалися зустрічі з митцями, художниками та письменниками. Також союзники ініціювали соціальні проекти, як допомога дитячим будинкам і постраждалим від повені 2008 р. в Україні.

Надія Літепло не тільки долучалася до проведення заходів, але й намагалася зберегти відомості про все, що відбувалося у відділі. І безпосередня робота з архівами для неї розпочалася з зустрічі з Христею Соновичкою, яка у 1988—1989 рр. передала їй документи попередніх років. Упродовж 38 років п. Надія упорядковувала, архівувала та укладала отримані матеріали. Працювала з ними ретельно, оскільки усвідомлювала: управління та збереження архівів має здійснюватися так, щоб збереглися автентичність, достовірність і цілісність документів, і щоб вони були зручними у використанні. І, на підтвердження серйозного та відповідального ставлення до цієї праці, ознайомила з Універсальною декларацією про архіви, прийнятою Генеральною Асамблеєю Міжнародної Ради Архівів в Осло (2010) та схваленою 36-ю сесією Генеральної Конференції ЮНЕСКО в Парижі (2011).

Найактивнішою у роботі з архівними матеріалами (документами, протоколами, світлинами

та іншими «свідками» пам'ятних подій) п. Надія була під час пандемії Covid 2019, адже це був час, який залишив кожного на одинці з собою, зі своїми думками та справами. Результат праці Надії Павлишин-Літепло — чотири книги, згадані вище: дві більші за обсягом (стосуються історії відділу) та дві менші (як хроніки окремих подій). На жаль, такі книги виходили малими тиражами і зберігаються лише у приватних колекціях.

До архівної справи Надія Літепло підходить глибоко та виважено. Зокрема, як архіваріус відділу, завжди наголошує на «життєвій необхідності архівів для формування особистої та громадської пам'яті; для розуміння минулого та документування сучасного». Її досвід підхопили представниці молодшого покоління союзниць. Так, нещодавно членкині Лілія Балкова та Інна Чобітко записали відеоінтерв'ю зі старійшинами 30-го Відділу — щоб зафіксувати для історії відомості про витoki жіночого руху в Йонкерсі.

Оцінюючи свою працю, неймовірно цікава, натхненна та оптимістична Надія Пилипишин-Літепло з приємністю говорить про роботу всіх союзниць, а найперше — голів 30-го Відділу СУА імені Лідії Крушельницької за 38-річну його історію, а це Арета Ворох, Віра Березовська, Оля Рудик, Ірина Гошовська, Лілія Балкова. Згадувані очільниці відділу підтримували ініціативи Головної Управи та започатковували свої, а

також розуміли важливість архівної справи як запоруки успішної діяльності СУА у майбутньому. Нинішня голова 30-го Відділу Леся Бойко продовжує справу своїх попередниць і декларує підвищення ролі архівів як інституцій пам'яті минулого, захисників прав людей і їхньої національно-культурної спадщини.

За багаторічну та невтомну працю на XXXIII Конвенції СУА Надію Пилипишин-Літепло нагороджено Грамотою. Також, як активна союзниця з 50-річним досвідом членства в СУА, як лідерка, що працювала головою (1996—2001, 2012—2017), заступницею, писаркою, музейною та архівною референткою 30-го Відділу, Надія Пилипишин-Літепло має власне бачення перспектив СУА. Вона відзначає, що в останні роки змінився вектор діяльності СУА — відбувається серйозна промоція України на міжнародному рівні та безпосередньо в США. Також усвідомлює, що Україна зараз потребує більше коштів, підтримки й допомоги. Однак просить не забувати і про тих, хто проживає в Америці — хворих і загублених, що перебувають поза українською громадою. І вважає, що необхідно продовжувати просвітницьку роботу з громадою та залучати свідоме жіноцтво до активної участі в організації. Пані Надія певна, що під мудрим і працьовитим провідом СУА можемо багато ще зробити для України.

На XXXIII Конвенції СУА (вересень, 2024).

Reports from the Annual Meeting of the UN Commission on the Status of Women

Our Life is grateful to Soyuzianky Irene Jarosewich (Branch 75, Maplewood, NJ) and Zoryana Golovata (Member-at-Large) for sharing these reports. Irene and Zoryana are both Representatives from the World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WFUWO) to the United Nations Department of Global Communications/Civil Society Unit (UNDGC/CSU). WFUWO is the international umbrella Ukrainian women's organization of which the UNWLA is a founding member.

Звіти щорічного засідання Комісії ООН зі становища жінок

«Наше життя» вдячне союзниці Ірині Ярошевич (75-й Відділ, Мейплвуд, Нью Джерсі) та Зоряні Головатій (членкині з особливих питань) за поширення цих звітів. Ірина та Зоряна є представницями Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) — міжнародної організації українок, одним із засновників якої є США, у Департаменті глобальних комунікацій/Підрозділ громадянського суспільства ООН (UNG/CSU).

Ukraine Is Not Silent: A Discussion on Justice and Resilience

Ukraine Is Not Silent event organizers and members of delegations representing the government of Ukraine and non-governmental organizations, including UNWLA representatives Oksana Lodziuk Krywulych (1st Vice President) and Oka Hrycak (2nd Vice President – Membership).

Організатори заходу та члени делегацій від уряду України та неурядових організацій: зокрема, представниці США Оксана Лодзюк Кривулич та Ока Грицак.

The presentation of the book *Ukraine Is Not Silent* on March 10 at the Ukrainian Institute of America brought together more than 120 guests, leading experts on the topic of conflict-related sexual violence (CRSV), and representatives of the international community, the public sector, and civil society.

Held as part of the annual meeting of the UN Commission on the Status of Women (CSW69), the event demonstrated broad support for Ukraine in the fight for justice for survivors of CRSV.

Since Russia's illegal invasion of Ukraine in 2014, Russian military forces in Ukraine, as well as personnel in Russian prisons, have used sexual violence against Ukrainian women, men, and children as a weapon of war in a brutal attempt to break Ukraine and Ukrainians. The book presentation provided an important platform to discuss Ukraine's efforts to hold perpetrators accountable and to strengthen international support for CRSV survivors.

The evening began with welcoming remarks by Ukrainian Institute of America (UIA) President Kathy Nalyvayko and a moment of silence for the victims of Russia's war against Ukraine.

Opening remarks by Ambassador Melanne Verreer, Executive Director of the Georgetown Institute for Women, Peace and Security and former U.S. Ambassador for Global Women's Issues, and Irene Jarosewich (Irena Yarosevych), Main Representative from the World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WFUWO) to the United Nations Department of Global Communications/Civil Society Unit (UNDGC/CSU), set the tone for the discussion. They emphasized the global importance of supporting survivors of sexual violence and the need for international accountability.

Attendees were addressed via video by Olga Stefanishyna, Deputy Prime Minister of Ukraine for European and Euro-Atlantic Integration, and in person from the UIA podium by Deputy Foreign Minister Mariana Betsa.

In a discussion moderated by Irene Jarosewich, participants spoke about Ukraine's experience in combating CRSV. The focus of the discussion was the publication of *Ukraine Is Not Silent* (2024). Available in Ukrainian and English, the book contains 25 interviews with CRSV victims and with legal, medical, and political professionals who work with victims. Ukraine has launched a unique pilot project, the first in history, to compensate

CRSV victims before the completion of a war crimes trial to hold Russia accountable. The testimonies of the victims are being verified by legal experts and prepared in such a way that they can be presented as evidence in future trials against Russian criminals.

Representatives of the Ukrainian delegation spoke about initiatives to include Russia in the United Nations List of Shame and international cooperation to support victims. These efforts were emphasized by Sabine Fraser Gunes, UN Women Representative in Ukraine.

The initiators and editors of the book, Natalia Karbovska, Director of Strategic Development of the Ukrainian Women's Fund, and Kateryna Levchenko, Government Commissioner for Gender Policy of Ukraine, emphasized the importance of international responsibility. They spoke about how Ukraine and the world community are working to ensure that the guilty are punished and the victims receive necessary assistance.

The presentations by Iryna Dovgan (Director of SEMA Ukraine, member of the Board of Directors of the Global Survivors Fund) and Lyudmila Huseynova (founder of the NGO "Numo, Sisters!" and member of the Supervisory Board of the pilot project on interim reparations for victims of CRSV) were especially moving. Both speakers shared some of their experience as CRSV survivors and their work aimed at helping women who have survived sexual violence.

Organized and funded by several leading non-governmental international and Ukrainian organizations (Georgetown Institute for Women, Peace and Security; WFUWO; UNWLA; Ukrainian Women's Fund; Self Reliance New York Federal Credit Union; UIA), the event became a powerful call to action for human rights defenders, diplomats, and all those fighting for human rights. It demonstrated large-scale international support for Ukraine and emphasized the importance of a joint fight for justice for victims.

Ukraine is not silent — and neither should the world be.

Україна не мовчить: дискусія про справедливість і стійкість

Презентація книги «Україна не мовчить», що відбулася 10 березня в Українському Інституті Америки, зібрала понад 120 гостей, провідних експертів з теми сексуального насильства, пов'язаного з конфліктом (СНС), а також представників міжнародної спільноти, державного сектору та громадянського суспільства.

Захід, що відбувся в рамках щорічного засідання Комісії ООН зі становища жінок (CSW69), продемонстрував широку підтримку України в боротьбі за справедливість щодо жертв СНС. З моменту незаконного вторгнення росії в Україну у 2014 році російські збройні сили на території України, а також персонал російських в'язниць використовували сексуальне насильство щодо українських жінок, чоловіків і дітей як зброю війни у жорстокій спробі зламати Україну та українців. Презентація книги стала важливою платформою для обговорення зусиль України щодо притягнення винних до відповідальності та посилення міжнародної підтримки жертв СНС.

Вечір розпочався з вітального слова президентки Українського Інституту Америки (UIA) Кеті Наливайко та хвилини мовчання на вшанування жертв війни росії проти України.

Вступні слова посла Меланн Вервір — виконавчої директорки Джорджтаунського інституту жінок, миру та безпеки (Georgetown Institute for Women, Peace and Security) та колишнього посла США з питань глобальних жіночих питань, Ірини Ярославич — головної представниці Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) у Департаменті глобальних комунікацій/Підрозділі громадянського суспільства ООН (UNDGC/CSU), задали тон дис-

кусії. Промовці наголосили на глобальній важливості підтримки жертв сексуального насильства та необхідності міжнародної відповідальності.

До учасників заходу через відеозв'язок звернулася Ольга Стефанішина, віцепрем'єр-міністерка України з питань європейської та євроатлантичної інтеграції, а особисто з трибуни UIA — заступниці міністра закордонних справ Мар'яна Беца.

У дискусії, яку модерувала Ірина Ярославич, учасники розповіли про досвід України у боротьбі з сексуальним насильством, пов'язаним з конфліктом. У центрі обговорення була публікація книги «Україна не мовчить» (2024). Книга, доступна українською та англійською мовами, містить 25 інтерв'ю з жертвами сексуального насильства, пов'язаного з конфліктом, а також з юристами, медичними працівниками та політичними фахівцями, які працюють з жертвами. Україна розпочала унікальний пілотний проєкт, перший в історії, з метою компенсації жертвам сексуального насильства, пов'язаного з конфліктом, до завершення судового розгляду справи про воєнні злочини, щоб притягнути росію до відповідальності. Свідчення жертв перевіряють експерти-юристи та оформлюють так, щоб їх можна було представити як докази у майбутніх судових процесах проти російських злочинців.

Представниці української делегації розповіли про ініціативи щодо включення росії до Списку ганьби Організації Об'єднаних Націй та міжнародну співпрацю для підтримки жертв. На цих зусиллях наголосила Сабіне Фрейзер Гюнеш, представниця структури ООН «Жінки в Україні».

Ініціаторки та редакторки книги Наталія Карбовська — директорка зі стратегічного розвитку Українського жіночого фонду, та Катерина Левченко — урядова уповноважена з питань гендерної політики України, наголосили на важливості міжнародної відповідальності. Вони розповіли про те, як Україна та світова спільнота працюють над тим, щоб винні були покарані, а жертви отримали необхідну допомогу.

Особливо зворушливими були презентації Ірини Довгань — директорки «SEMA Ukraine», члена Ради директорів Глобального фонду жертв насильства, та Людмили Гусейнкової — засновниці ГО «Нумо, сестри!» та членки Наглядової ради пілотного проєкту щодо тимчасового відшкодування збитків жертвам насильства, пов'язаного з сексуальним насильством. Обидві доповідачки поділилися своїм досвідом як жертви сексуального насильства, а також розповіли про свою роботу, спрямовану на допомогу жінкам, які пережили сексуальне насильство.

Захід, організований і профінансований кількома провідними неурядовими міжнародними та українськими організаціями (Джорджтаунський інститут жінок, миру та безпеки; СФУЖО; СУА; Український жіночий фонд; Федеральна Кредитова Кооператива «Самопоміч Нью Йорк»; UIA), став потужним заклик до дії для правозахисників, дипломатів і всіх, хто бореться за права людини. На ньому продемонстровано масштабну міжнародну підтримку України та наголошено на важливості спільної боротьби за справедливість щодо жертв.

Україна не мовчить — і світ також не повинен мовчати.

Building Back Better: Gender-Sensitive and Inclusive Post-War Recovery in Ukraine

This high-level event at the UN Headquarters in New York City on March 10 was organized by the Permanent Mission of Ukraine to the United Nations and UN Women. The impressive list of international speakers included: Sima Sami Bahous — Executive Director of UN Women, UN Deputy Secretary-General; Hadja Lahbib — European Commissioner for Preparedness, Crisis Management, and Equality; Ekin Deligo — State Secretary of the German Parliament; Shoko Noda — Assistant Secretary-General of the UN, Assistant Administrator of UNDP; Olha Stefanishyna — Deputy Prime Minister of Ukraine for European and Euro-Atlantic Integration (online); Auror Berger — Minister for Gender Equality and Anti-Discrimination, France; Seema Malhotra — Member of the UK Parlia-

ment, Deputy State Secretary of Parliament, Minister for Equality; Bob Rae — President of the Economic and Social Council, Ambassador, and Permanent Representative of Canada to the UN; Nicola Clase — Ambassador, Permanent Representative of Sweden to the UN; Yamazaki Kazuyuki — Ambassador, Permanent Representative of Japan to the UN; Stine Renate Håheim — State Secretary of Norway's Minister for International Development; Nataliya Karbovska — Director of Strategic Development, Ukrainian Women's Fund; Serhiy Nizhynskyi — Founder and Executive Director of NGO "Experts UA"; and Maurizio Massari — Ambassador and Permanent Representative of Italy to the UN.

Kateryna Levchenko, Government Commissioner for Gender Policy, rep-

resented the Government of Ukraine and participated in the panel. Marta Kichorowska Kebalo, Main Representative of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WFUWO) to the UN (ECOSOC), moderated the event, which was one of several held during CSW69, with a focus on the work of the Alliance for Gender-Sensitive and Inclusive Recovery, ahead of the Fourth Ukraine Recovery Conference on July 10-11 in Rome.

The discussion confirmed that Ukraine's recovery must be systematic, based on the principles of equality, inclusion, and resilience. A gender-sensitive recovery is not just a matter of women's rights but a key factor in building a democratic, peaceful, and economically strong society.

Краще відбудовування: гендерночутливе та інклюзивне післявоєнне відновлення в Україні

From left: WFUWO UN Representatives Zoryana Golovata and Martha Kichorowska Kebalo with WFUWO First Vice President and UNWLA Honorary President Marianna Zajac.

Зліва направо, представниці СФУЖО в ООН Зоряна Головата і Марта Кічоровська Кебало та перша заступниця голови СФУЖО і Почесна голова США Маріанна Заяц.

Цей захід високого рівня в штаб-квартирі ООН у Нью-Йорку, що відбувся 10 березня, організовано Постійним представництвом України при ООН та структурою «ООН Жінки». Серед міжнародних спікерів, що справили надзвичайне враження своїми виступами, були: Сіма Самі Бахус — виконавча директорка структури «ООН Жінки», заступ-

ниця Генерального секретаря ООН; Хаджа Лакхбі — єврокомісарка з питань готовності, кризового менеджменту та рівності; Екін Деліго — державний секретар парламенту Німеччини; Шоко Нода — помічниця Генерального секретаря ООН, помічниця адміністратора ПРООН; Ольга Стефанішина — віцепрем'єр-міністерка України з питань європейської та євроатлантичної інтеграції (онлайн); Аврор Бергер — міністерка гендерної рівності та боротьби з дискримінацією, Франція; Сіма Малхотра — членкиня парламенту Великої Британії, заступниця державного секретаря парламенту, міністерка з питань рівності; Боб Рей — президент Економічної та Соціальної Ради, Надзвичайний і Повноважний Посол, постійний представник Канади при ООН; Нікола Клесс — Надзвичайний і Повноважний Посол, постійна представниця Швеції в ООН; Ямадзакі Казуюкі — Надзвичайний і Повноважний Посол, постійний представник Японії в ООН; Стін Ренате Хахайм — державна секретарка Міністра міжнародного розвитку Норвегії; Наталія Карбовська — директорка зі стратегічного розвит-

ку Українського жіночого фонду; Сергій Ніжинський — засновник і виконавчий директор ГО «Експерти UA»; Мауріціо Массарі — Посол і постійний представник Італії при ООН.

Катерина Левченко, урядова уповноважена з питань гендерної політики України, представляла Уряд України та брала участь у дискусії. Марта Кебало, Головна представниця Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) при ООН (ЕКОСОР), модерувала цей захід — один із кількох, що проводилися під час CSW69, з акцентом на роботу Альянсу щодо гендерночутливого та інклюзивного відновлення напередодні Четвертої конференції з питань відновлення України, що відбудеться 10—11 липня у Римі.

Обговорення підтвердило, що відновлення України має бути системним, заснованим на принципах рівності, інклюзивності та стійкості. Гендерночутливе відновлення — це не лише питання прав жінок, а й ключовий фактор у побудові демократичного, мирного та економічно сильного суспільства.

Road to Rome: Planning Meeting of the Gender Alliance for Ukraine Recovery Conference

Irene Jarosewich, WFUWO Main Representative to the United Nations Department of Global Communications/Civil Society Unit, participated in this CSW69 event at The Rockefeller Foundation in New York on March 13.

During the discussion that followed the presentations, she emphasized that recovery plans should also include Ukrainians abroad, the vast majority of whom are currently women, and that creating an effective virtual

network would allow women who want to help Ukraine, but are unable to return to the country, to participate. These women, she noted, have acquired new language skills (some have mastered two or three languages) and have gained experience working with the social, educational, and legal norms of different countries. They are an invaluable resource that cannot be ignored during Ukraine's post-war reconstruction.

Дорога до Риму: Зустріч з планування конференції Гендерного альянсу за відновлення України

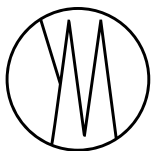
Ірина Ярошевич, головна представниця СФУЖО у Департаменті глобальних комунікацій ООН/Підрозділі громадянського суспільства, взяла участь у цьому заході CSW69 у Фонді Рокфеллера (The Rockefeller Foundation), організованому 13 березня в Нью-Йорку.

Під час дискусії, що відбулася після презентацій, вона наголосила, що під час складання планів відновлення також треба брати до уваги українців за кордоном, переважна більшість з яких наразі є жінками, і

що створення ефективної віртуальної мережі дозволить жінкам, які хочуть допомогти, але не можуть повернутися до України, долучитися до підтримки. Ці жінки, зазначила вона, набули нових мовних навичок (деякі опанували дві-три мови) та отримали досвід роботи зі соціальними, освітніми та правовими нормами різних країн. Вони є неоціненним ресурсом, який не можна ігнорувати під час післявоєнної відбудови України.

Ievgeniia Lukianchenko (left), UN Women Consultant on Gender Equality to the Deputy Prime Minister of Ukraine on European and Euro-Atlantic Integration, and Irene Jarosewich, WFUWO Main Representative to the UN Department of Global Communications/Civil Society Unit.

Євгенія Лук'яненко (зліва) — радниця віцепрем'єр-міністерки України з питань європейської та євроатлантичної інтеграції ООН з питань гендерної рівності, та Ірина Ярошевич — головна представниця СФУЖО при Департаменті глобальних комунікацій ООН/Підрозділі громадянського суспільства.

THE **UKRAINIAN** MUSEUM 222 E 6 NYC

Jurij Solovij: Abstracting Time

May 16 – August 23, 2025

This first major survey exhibition of Jurij Solovij presents a significant opportunity to explore the multifaceted contributions of an esteemed artist and graphic designer who adeptly navigated the complexities of culture and identity through his work, and masterfully articulated the experiences of the Ukrainian diaspora. Born in Ukraine in 1921 and shaped by the turmoil of World War II, Solovij immigrated to the U.S. in 1952, bringing with him a rich cultural heritage that would profoundly influence his artistic expression and imbue his art with a sense of identity and resilience.

Jurij Solovij: Abstracting Time showcases a curated selection of Solovij's paintings and works on paper, revealing his remarkable mastery of color and form, which reflect both his Ukrainian roots and his experiences as an émigré. In addition to his paintings and drawings, the exhibition also features Solovij's graphic design work, including book covers and textile designs, illustrating his innovative approach towards visual communication. Together, his striking paintings and evocative graphic designs encapsulate the struggles and triumphs of the Ukrainian people.

Through this comprehensive survey of works from Solovij's arrival in the U.S. in 1952 until his death in 2007, visitors gain insight into the artist's unique ability to fuse traditional Ukrainian motifs with contemporary expressionistic elements. The exhibition not only affirms his place within the broader canon of Ukrainian art but also underscores the enduring resilience of cultural identity in the diaspora. Ultimately, *Jurij Solovij: Abstracting Time* serves as both a celebration of Solovij's artistic legacy and an invitation to engage with the rich narratives of Ukrainian history.

Photo ©Kateryna Ostapenko, courtesy of the Ukrainian Museum

Photo ©Kateryna Ostapenko, courtesy of the Ukrainian Museum

The Threads That Bind Us

Irena Sawchyn Doll, Branch 75, Maplewood, NJ

I had the good fortune to grow up on Manhattan's Lower East Side in the 1950s and 1960s, in what can only be described as a Ukrainian bubble. I lived in a Ukrainian village with Second Avenue as its Main Street. As kids, we were allowed to take up any activity — music, sports, dance — as long as it was run by someone Ukrainian. From age seven, I was a member of Plast scouting, where I learned Easter dances, sang *koliady* (Christmas carols), and was introduced to the art of Ukrainian embroidery. My mother, an expert cross-stitcher, would take me to the Ukrainian store Arka on 7th Street, where we would pore over the many different bolts of embroidery fabric before cutting pieces that would become the canvases on which, with needle and brilliantly colored DMC thread, our creations would come to life. I took it all for granted.

But the pull to assimilate into "American" life was irrepressible. Once I started Barnard College on New York's upper west side in 1969, I wanted to go to American parties, meet American boys. I was surprised to find that it was difficult to blend in with the students I met — when I said I was Ukrainian, almost everyone believed that I was some sort of weird Russian, or even worse, just weird. With one foot uptown and the other downtown, I didn't belong to either world.

One lifeline that helped to coalesce these two spheres was the NYC Studentska Hromada — a loose association of college and post-grad students of Ukrainian heritage in the metro area. They organized highly successful dances that brought together kids of Ukrainian heritage from all over, on the "American" territory of NYU.

Studentska Hromada played another role — the leaders organized summer charter flights to Europe. For all of \$230 you could fly as a group to Amsterdam and, eight weeks later (don't be late!), catch a return flight to New York. What a deal! There was an optional bonus midway — a 10-day tour that included the major cities of Ukraine. I just couldn't pass up this unique opportunity — I could vagabond around Europe for two months (my mother called it "bomuvaty" with a disapproving "humph") and, in between, visit the Mother-ship! I wanted to experience my roots, to meet those aunts and uncles and cousins that my mother talked about. She was always writing carefully edited letters to her siblings and sending them what we called "care" packages, curated to contain the right number of fringed scarves bought on Orchard Street and barely-used clothes to avoid USSR customs tax.

So in August 1970, 28 college-age Ukrainian-American students like me from all over

the U.S. met in Munich to start our tour of Ukraine. Like me, they had been raised "Ukrainian" in their respective American cities, and were by and large fluent in Ukrainian.

I had naïve expectations of being welcomed in Ukraine with praise for keeping the language and heritage alive in the U.S. Instead, we were treated as if we were dangerous counter-revolutionaries who had arrived to foment riots and disturb the peace. Our rooms were bugged, our luggage searched daily, and we were threatened with deportation for the slightest violation. After just having traveled freely across Europe, I was both intimidated and infuriated by this unexpected reception.

One scene flashed by in an instant but haunted me forever. During a walk in a lovely park in a city in Western Ukraine, we saw a young lady of approximate college age sitting quietly on a park bench, reading a book. She was notable only for wearing an embroidered Ukrainian blouse. Our visibly annoyed guide quickly hustled us in another direction away from the girl, while instructing us to stay away. He said she was a dissident, protesting in public her nationalist beliefs by wearing "peasant" clothing, for which she would likely lose her position in university.

I was stunned into silence. This student would be punished for simply wearing a style of shirt

that my mother and I had embroidered back home, and wore whenever there was a Ukrainian event. Would I have had the courage to do the same?

The highlight of our tour, of course, was meeting those relatives who had remained in Ukraine after World War II. At the designated time arranged by Intourist, the lobby of our hotel in Lviv overflowed with jabbering family members claiming their American visitors. Almost as quickly as they had arrived, everyone dispersed, leaving me in the lobby alone and crushed. My family had not come for me, and I didn't know why or what to do next. All I had was the address for my Teta Marijka, who lived outside Lviv. I was not allowed to go there on my own, as it was forbidden to go outside the city limits. I didn't want to go through official channels — what if my relatives were afraid of the Western connection?

I took a walk outside the hotel and eventually sat in a park. A non-descript, sad-looking lady wearing the faded floral that was common saw my distress, and soon I explained my situation. She looked at the address, and with some hesitation, she said her son could get a car and take me, it wasn't far at all. Immediately I wondered whether she was a clever undercover agent trying to trap me — could I trust her? I told her that I didn't have much money to pay her; she looked at me wistfully and asked, when I got home, could I send her some embroidery threads? I was taken aback. "Nytky"? She asked for any colors, but especially, if possible, "holubi — yak nebo" — blue, like the sky. I decided to take the risk — no agent would have made such a request.

We made the arrangement, her son drove me to my aunt's home, and I had the most extraordinary experience of meeting my many relatives. They had simply never received my letter. They examined me as if I were an alien from outer space, with my shag haircut and miniskirt.

My family asked me endless questions about life in the U.S. — the hippies, drugs, race riots, the Vietnam war. They couldn't understand how we could live in the midst of such lawlessness — holota! But I saw the panic in Teta Marijka's eyes when my cousin Myron jokingly asked me in the government "Dollar Store" whether I wanted a portrait of Lenin to take home. Teta Marijka literally dragged him outside for two streets before she stopped to berate him for jeopardizing his family in a government store, of all places, with his stupid joke.

I returned home to New York, and my adventures in Ukraine were quickly superseded by the adventures of starting sophomore year. I had learned that, although my heart and soul were Ukrainian in spirit, the very American concepts of freedom and independence were as deeply imbued in me as breathing. I could not survive in the Ukraine of that era.

I am embarrassed to admit that I forgot about my promise to send the wistful lady embroidery threads until I casually men-

Irena Sawchyn Doll during her university years.

tioned her request to my mother. She immediately stopped what she was doing to question me about the details of our encounter. My mother, who was much wiser than her foolish daughter, knew how very important those threads must have been to this woman for her to have risked her safety, and her son's, to help me. Those threads might mean some additional income, or maybe she could barter them for goods or medical care. Or perhaps she would have kept the sky-blue threads for her own embroidery, finding solace or joy in her embroidery while living in a very difficult world.

My mother bought enough threads to embroider a wall, and we sent them to this lady in small batches. We never heard from her, but we hope that the threads, from our house to hers, made a difference. Something as commonplace as thin embroidery threads formed an unbreakable link between the women in this story, and with Ukrainian women far beyond, those who have been and who will be.

Виставка Едварда Козака (Еко)

Оленка Шкробут, 101-й Відділ ім. Ліни Костенко, Чикаго, Іллінойс

Весна в Українській громаді Чикаго багата на цікаві події. Серед них увагу і зацікавленість викликала виставка Едварда Козака (псевдо Еко, Гриць Зозуля), котру zorganizували 101-й Відділ Союзу Українок Округу Чикаго разом з Українським Музеєм 18 березня.

Едвард Козак був добровольцем в УСС, вояком УГА. Ім'я відомого художника, гумориста, письменника, видавця було маловідоме у советській Україні. Йому вдалося уникнути сталінських репресій, оскільки він виїхав до Польщі у 1939 р., проте його карикатури на трагічну ситуацію в советській Україні доносили до світу правду. Едвард Козак виїхав зі Львова остаточно до Німеччини в 1944 р., а в 1951 прибув до Америки. З 1952 і до кінця свого життя він публікував журнал «Лис Микита». Його карикатури друкували найвідоміші світові журнали, а його сини Юрій і Ярема також стали художниками.

Відкрила виставку голова 101-го Відділу СУА Оленка Матвіїшин. Вона привітала всіх присутніх, особливо родину Едварда Козака, що прибула з Мишиґан взяти участь у такому святі вшанування таланту їхнього тата й дідуса. Президентка Українського Національного музею Ліда Ткачук у своєму виступі розповіла про ту важливу роль, котру відіграє Музей у збереженні й пропагуванні української культури в діаспорі. А після архівістка музею Галина Парасюк цікаво повідомила про доробок художника, що налічує близько тисячі картин, створених протягом 70 років творчого життя.

Онучка Ксеня з любов'ю та пошаною ділилася з присутніми у залі спогадами про незабутнього діда Еко. Під проводом добродійки Олі Карабінович відбувся виступ дітей з парафії св. Володимира та Ольги з інсценізацією «Лис Микита» за мотивами поеми Івана Франка. У виставі взяли участь: Софія Любенко, Настя Пшик, Юлія Га-

лаза, Оксана Дичка, Данило Гевало (Лев та Лис Микита), Микола Службський (Вовк), Артур Службський (Ведмідь), Захар Щербатий (Кіт Мурлика). Сестри Віра і Надія Яновські були оповідачами.

А під музичний супровід Олі Карабінович дует скрипальок-учениць (Софія Любенко та Анастасія Пшик) виконав пісню «Тече річечка», котру так любив Еко та Франко. Гумор Гриця Зозулі, що уособлює природну філософську мудрість, чудово продекламував Тарас Миколайович.

Картини талановитого митця «промовляли» зі стін: розповідали про героїчну історію, смішили прекрасним гумором, захоплювали красою українського села. Наприкінці відвідувачі оглядали ці шедеври знаменитого художника Козака (Еко) та спілкувалися, частуючись кавою та солодким.

Приємна атмосфера і дотик до справжнього українського таланту залишаться у спогадах надовго.

Діти, що брали участь в інсценізації «Лис Микита».

Членкині 101-го Відділу США; зліва направо: Оленка Шкробут та Оленка Матвіїшин.

Ксеня, онучка Едварда Козака.

Свою Україну любіть...

Вікторія Лозовська, пресова референтка 21-го Відділу, Бруклін, Округа Нью Йорк

Уже стало гарною традицією у нашому відділі зустрічати весну шевченківськими читаннями. Часи, на жаль, бувають різні. Вони є мирні, є темні, бувають названі руїною. Так завжди було. Але є речі, котрі не в силах змінити ні часи, ні обставини. Саме таким днем є 9 березня для України. Цього дня українці всього світу віддають шану генію та пророку Тарасу Григоровичу Шевченку. І цей рік не був винятковим.

9 березня 21-й Відділ США ім. Л. Костенко організував вшанування пам'яті Кобзаря для парафіян та гостей церкви Святого Духа у Брукліні.

Цього року говорили про Шевченка і його любов до України. Спочатку як художника, котрий залишив значну спадщину — 835 робіт! Розповідь про Шевченка-художника підготувала Вікторія Лозовська.

Митці всіх віків прагнули оспівати природу, яка давала їм силу і натхнення. Шевченко ніби був створений для того, щоб виразити словом і фарбами всю красу навколишнього. Він був неабияким майстром офортів, пейзажів, портретів. Він володів власним стилем. І саме тому його твори впізнавані. Бо він любив усе, що писав.

Присутні на заході мали можливість оглянути слайди знамих і маловідомих робіт Шевченка. Перегляд відбувався у супроводі поезії як читаної, так і співаної. Вірші Шевченка, а також йому присвячені, читали Володимир Дейнеко, Вікторія Лозовська, Андрій Черпаков, Лариса Крилова. Надзвичайно приємно те, що до читання віршів долучилися діти — Діанка Городоська та Василько Беца. Прикрасило свято виконання хором поезії «Реве

«Заповіт» у виконанні хору (диригент К. Легка).

та стогне Дніпр широкий» (диригент Клара Легка). Не залишив присутніх байдужими вірш «По діброві вітер віє»: його, покладеного на музику М. Лисенка, заспівали Надія Хоменко, Лариса Крилова, Стефа Одомірок і Надія Бурдиляк.

Наш відділ має чудових друзів Олю та Володимира Дейнеків. Саме п. Оля започаткувала шевченківські читання у нас на парафії. Ольга — чудовий знавець та справжній шанувальник творчості Шевченка. І на святі вона ознайомила присутніх з історико-філософською поемою «Неофіти». Основний тон цієї поеми — це віра в Бога, пристрасна любов до своєї землі та поняття чести й особистої гідності. За текстом «Неофітів» ми усвідомлюємо, як сміливо Шевченко сповідував, що перемогу дає лише непохитна

віра у вседержителя. Тільки вона «дасть душі убогій силу... Щоб людям серце розтопило». Вона дасть силу «рабам незрячим молитись правді на землі».

Завершили свято вічними словами для прийдешніх поколінь на століття безсмертним «Заповітом» у виконанні хору.

Спадок Шевченка з кожним роком дорослішання не перестає дивувати все більше і більше. Тому не припиняймо читати, думати і вчитися у Шевченка!

І, як гасло нинішнього дня, пам'ятаймо:

«Свою Україну любіть.

Любіть її во врем'я люте.

В останню тяжку мінуту

За неї Господа моліть».

Учасники читань та членкині 21-го Відділу. Зліва направо, 1-й ряд: А. Черпаков, Я Герльовська (голова відділу), Л. Яблонська, Н. Хоменко; 2-й ряд: М. Беца, Л. Крилова, С. Одомірок, О. Шебець, Л. Ольховська, Р. Поліщук; 3-й ряд: М. Мерва, Ганнуса та Василько Беца, Г. Соляк, Р. Іваськевич, М. Ангеланюк, В. Дейнеко, О. Дейнеко, В. Лозовська.

Українська душа у звуках прадавньої кобзи

Марія Тимошик, пресова референтка 120-го Відділу, м. Рочестер, Нью Йорк

Сім'я Фединських і союзники 120-го Відділу США.

Серед чудової і самобутньої культури українського народу кобзарське мистецтво споконвіку займало особливе місце. Здавна кобзарі-мандрівники шанувалися в Україні. Послухати пісні та думи під звуки, що линули від струн цього чарівного інструменту, завжди збиралася сила-силенна люду... А зараз, через десятиліття поневірянь і забуття, кобзарське мистецтво поступово повертається в Україну та міцно вплітається у повсякденний її музичний побут і концертне життя.

У затишному гостинному залі при церкві св. Марії в м. Рочестер погідного весняного вечора зібралась численна українська та американська громада, щоб послухати давні кобзарські думи і пісні та дізнатися багато цікавого про хранителя цієї дивовижної української традиції Юрія Фединського. «Боже, благослови мою Батьківщину навіки» — так називалась концертна програма, з якою завітав до нас українсько-американський музикант Юрій Фединський та його сім'я.

Юрій Фединський — людина талановита і багатогранна. Він народився в США в українсько-американській родині. Усе своє життя присвятив відродженню та популяризації українського кобзарського мистецтва. У молодому віці він переїхав до України, де глибоко занурився в кобзарство — мистецтво традиційного виконання духовних та історичних пісень на кобзі, бандурі та лірі. Юрій не лише виконує пісні, пише музику, але й сам виготовляє інструменти, відроджуючи майже втрачені ремесла. Його майстерня знаходиться в селі Кряківка на Полтавщині, де він живе зі своєю родиною.

Його дружина і діти також активно залучені до мистецької діяльності: вони разом подорожують, виступають, проводять майстер-класи. Родина Фединських організовує фестивалі, зокрема, «День Кобзаря», відновлює кобзарське паломництво та передає знання новому поколінню через публічні виступи. Їхня діяльність — це не просто музика. Це служіння українській культурі, ідентичності й національній пам'яті.

Концерт Юрія Фединського та його сім'ї — це глибокий духовний досвід і подорож у минуле України, у нашу історію славетну, героїчну, а інколи болісну та трагічну.

Дивовижне звучання інструментів, глибоко патріотичні й поетичні тексти виконуваних творів лунали зі сцени, пробуджуючи щирі національні почуття в усіх присутніх у залі. А звучання прадавньої кобзи та спів в чотириголосі щемно торкалися серця кожного, перекидаючи міст через сотні років, допомагаючи досягнути минуле.

Вечір став святом для душі. Тепло від зустрічі гріло і надихало, а глибина осягнення кобзарського мистецтва вражала та заворожувала всіх присутніх у залі. Кожен музичний твір ніс свою неповторну енергетику, бо був народжений у самому серці автора та наповнений любов'ю до України. Виступ цієї талановитої родини викликав щирі аплодисменти в усіх поціновувачів кобзарського мистецтва, що було найкращим підтвердженням визнання їхнього творчого внеску у світ української культурної спадщини та ідентичності нації.

З теплим вітальним словом до цього неперевершеного творчого колективу Фединських звернулася голова 120-го Відділу США Наталія Царевич.

Вона відмітила, що мистецтво кобзарів є надзвичайно широкою палітрою української національної культури. І бути дотичним до цього мистецтва, слухаючи магічне звучання кобзи, торбану, віолончелі — це велике задоволення. Пані Наталія подякувала Юрію Фединському та його сім'ї за чудовий концерт і побажала успіхів у щоденній творчій праці для відродження та утвердження самобутності кобзарського мистецтва, яке отримало визнання ЮНЕСКО як нематеріальна культурна спадщина України.

Вона висловила щирі слова вдячності спонсору концерту Ukrainian American Communiti Foundation, Inc. at Ukrainian FCU та організатору цього заходу Тамарі Денисенко — вільній членкині СУА — за неповторні миті зустрічі з талановитими людьми, за чудову атмосферу, незабутні враження та за великий внесок у популяризацію нашої культурної спадщини тут, за океаном.

Віriamo, що ім'я Юрія Фединського посяде почесне місце у славній плеяді талановитих українських кобзарів.

Юрій Фединський та організатори концерту Тамара Денисенко (зліва) і Наталія Царевич.

Поширюємо українську культуру: 29-й Відділ на фестивалі в Нортбруці

Ірена Пискір Біляк, пресова референтка 29-го Відділу, Чикаго, Іллінойс

Вже третій рік поспіль нашому 29-му Відділу СУА ім. 500 Героїнь Кінгіру вдається показувати вартість та красу української культури у Нортбруці. 23 лютого 2025 р. разом з іншими громадянами різного походження ми організували стіл з виробами українського мистецтва, а також забавляли публіку співом і танцями талановитих колективів з Чикаго. Танцюристи колективу «Вишиванка» отримали бурхливі оплески за свої бадьорі, швидкі та навіть жартівливі рухи. Тріо дівчат з гурту «Смарт Майндз» (приватна українська школа) потішили публіку милими голосами, виконуючи українські веселі пісні.

Нам, старшим союзнякам, було приємно бачити та зустрічатися серед гостей фестивалю американців, китайців, філіппінців та ірландців, що проживають в Нортбруці. А наші молоді українки, що недавно приїхали до нас — львів'янка Оленка, Оксана Федешин, Галина Андросюк і Софія Фрейзер, підготували та опікувалися українськими учнями.

Співоче тріо «Смарт Майндз».

Союзьанки 29-го Відділу з учасниками фестивалю.

Союзьанки Люба Мицик, Ірена Біляк та Катя Івасишин були біля столу та розповідали й пояснювали охочим про українські мистецькі скарби. А люди цікавилися та залюблювалися нашим столом, де були різьблені вироби, вишивані подушками, писанки та кераміка. Стіл ми застелили обрусом «Ukrainian National Women's League of America», а на стіну додали додаткові гасла про Україну. Деякі люди співчували Україні та її президенту. Нас підтримували не тільки українці: усі висловлювали сподівання на Пере-

могу та правдивий мир в Україні. Нам очевидно було приємно чути такі слова.

Дякуємо Оленці Сало та її родині за поміч у підготовці та проведенні цього свята, а Оксани Федьків, Галині Андросюк та Софії Фрейзер за підготовку учнів-артистів. Також велика вдячність Данилові та Степанові Олексюкам за їхню посвяту, перевіз і прибирання наших мистецьких виробів, менеджерів Sam Reiss та Northbrook Civic Foundation за запрошення до участі у фестивалі, за буфет і за щедрий гонорар нашим молодим артистам з Чікаго.

Біля столу 29-го Відділу з українськими виробами: союзьанки Ірена Пискір Біляк (сидить) та Оленка Сало.

History Repeats Itself: The Holodomor and Today's War on Ukraine

Olenka Bravo, Vice President, Branch 147, Austin – San Antonio, TX

A three-dimensional work by Iryna Lishchynska.

An exhibition dedicated to the third anniversary of the full-scale invasion of Ukraine was recently on display in San Antonio for almost three months. This major event was realized thanks to the tireless efforts of our team, and that's why we want to share this story.

February 24, 2022, marked the beginning of a new reality for Ukrainians, and every year since, we've made it our mission in San Antonio to commemorate this date in a meaningful way. In the past, we organized large rallies attended by the mayor and city officials. This year, we wanted to do something more profound — something that would resonate deeply with the American heart. That's how the idea of presenting an exhibition about the Holodomor was born. History repeats itself: the genocide of 1932–1933 is now echoed in the brutal war against Ukraine. The exhibition became a powerful reminder that

what was once buried and denied is happening again — this time before the eyes of the world.

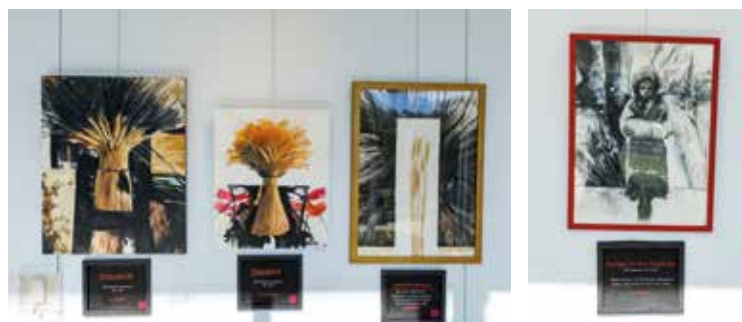
The exhibition, titled simply *Holodomor*, was profoundly moving. Created by two gifted Ukrainian artists who are members of UNWLA Branch 147, Iana Nikutina and Iryna Lishchynska, the exhibition started with Iana's serene paintings of Ukrainian fields, blooming flowers, and bright blue skies but quickly shifted into darkness: black canvases, crosses, and blood-soaked soil. This striking contrast had a powerful emotional effect on visitors.

We intentionally drew a parallel with today: back then, Ukraine was peaceful, filled with beauty and life. But on February 24, 2022, the darkness returned: crosses, bloodshed, and grief. History is repeating itself, but this time, we are telling the world.

The exhibition concluded with a stunning 3D art installation measuring 2 meters high, 2.75 meters wide, and 75 cm deep, adorned with ears of wheat, symbolizing resilience and remembrance.

"It took about two months to design and build the installation," said Iryna Lishchynska. "The structure needed to be lightweight for transportation yet stable and easy to assemble. Every material had to be tested — for weight, balance, and durability. The most difficult part was the back wall, built using the Low Poly technique. This mathematical, geometric approach had never been applied at this scale before. I printed 160 sheets and hand-glued them into 18 large stencils. Every piece had to align at the perfect angle — like a real-life game of Tetris."

"As president of UNWLA Branch 147, representing Austin and San Antonio, I was deeply honored to help bring this incredibly powerful and emotional exhibition to the Parman Library," said Kateryna Voinova.

Artworks by Iana Nikutina.

Oksana Granovska, a member of the organizing team, added: "This series of paintings about the Holodomor, along with the 3D installation, tells a story of unspeakable pain without a single word. It screams of a great human tragedy — still unrecognized, still unwept, still unpunished. And, as we know, unpunished evil returns — stronger, crueler, more vicious. And evil did return. On February 24, 2022, Russia — the successor of the Soviet regime — sent its bloody army to kill, destroy, rape, loot, and terrorize. Ukrainian cities and villages were razed, homes burned, animals and people murdered — many shot or tortured simply for leaving a basement in search of water for their children. A new Holodomor began in the peaceful Ukrainian lands occupied by Russia."

The exhibition found its home in one of our area's most prestigious libraries, the Parman Branch Library at Stone Oak. Part of the San Antonio Public Library system, Parman includes a dedicated art gallery and welcomes over 30,000 visitors each month.

When I first approached Barbara Kwiatkowski, the library's director, to discuss ideas for future collaborations, I mentioned the third anniversary of the war and the concept of a Holodomor exhibition. Barbara, who is Polish and has lived in the U.S. for over 20 years, was genuinely shocked — she had never heard of the Holodomor. Despite growing up near Ukraine and understanding some Ukrainian, she was unaware of this atrocity. That night, she asked her husband about it — and he did know. She was stunned. It became clear just how effective the Soviet Union was in erasing this history — and how many people around the world still remain unaware.

That's why this exhibition mattered. We needed to tell the truth to American audiences, who are our most important allies and partners. This was never just about the past — it was, and is, about understanding Ukraine's long and painful struggle for freedom.

"Why is it important to showcase this history in places like San Antonio? Because remembrance is resistance," Kateryna Voinova explains. "Because the criminal regimes that tried to erase us from history failed. Because justice demands that we tell the truth — and art gives voice to the silenced."

The opening of the exhibition exceeded all expectations. We anticipated a modest turnout, but the room was overflowing. There wasn't a single empty seat, and soon there was hardly space to stand. Barbara, the librarian, was concerned we might be fined due to overcrowding. It felt a bit embarrassing at first — but also incredibly moving. Her repeated calls for "More chairs! More chairs! And another row of chairs!" have stayed with me. According to the staff, they hadn't seen a turnout like that in years.

"At the opening, I barely had time to arrange the chairs before more people kept arriving and arriving. And still, there weren't enough. That's when I knew it was all worth it. I was part of something much bigger — a powerful educational project that we will continue to grow and share," Oksana concluded.

Photos: Ternell Washington

Left to right: Oksana Granovska, Olenka Bravo, Olga Litvinova, Iryna Tymko, Iana Nikutina, Barbara Kwiatkowski, Iryna Lishchynska.

Guests chatting with the artists at the exhibition opening. The exhibition was on view February 2 – April 18.

After Disastrous LA Fires, Branch 111 Helps Community Cope

Valentyna Levytsky, Branch 111, Los Angeles, CA

The Ukrainian Food Truck.

Українська вантажівка з їжею.

Olena Symakovski's mom cooking borshcht.

Мама Олени Сімаковської готує борщ.

Providing food for fire victims at Santa Anita Park.

Парк Santa Anita: постачання їжі постраждалим від пожежі.

The unusually warm night of January 7, 2025 — Ukrainian Rizdvo — seemed unremarkable at first, yet it proved to be a catastrophic one for Los Angeles and its surroundings. Two massive fires ignited almost simultaneously in Altadena and Pacific Palisades, forever changing the lives of many. In a short time, the flames consumed businesses, beautiful homes, and apartments — along with the daily lives, dreams, hopes, and possessions of the residents of these Greater Los Angeles neighborhoods.

One of the UNWLA's key missions is to support those in need. The members of Branch 111 immediately checked in to ensure everyone was safe, especially as some of our elderly members were awaiting evacuation or had already left the danger zone. Soon after, we came together to determine where help was needed most. Branch 111 raised \$550, and soon financial aid arrived from the UNWLA (\$10,000), as well as additional support from our sisters in Branch 107 (\$1,050) and a personal donation from Soyuzianka Nora Mason (\$550).

Among the direct victims was our branch's former president,

Anna Maistrenko, who had recently relocated closer to the ocean and was living in Pacific Palisades at the time of the fire; she had just a few moments to decide what to take with her from the home she would never return to. Anna speaks with regret about losing her collection of Ukrainian clothing, including century-old embroidered blouses passed down from her grandmother. "I saved them from war, only for them to burn in the fire," she says with a bittersweet smile, still in shock.

In total, over 1,000 homes were destroyed, and more than 70,000 people were evacuated — families with children and their beloved pets among them. After carefully considering all circumstances in our efforts to assist the fire victims, we allocated the funds to individual fire victims; to our courageous firefighters; to several outstanding organizations that immediately joined the relief efforts and are well-known for their continued support of war victims in Ukraine; to the Ukrainian Food Truck and Habitat for Humanity; and to animal shelters that bore the brunt of this disaster. Our branch also established a special relief fund, ready to assist those in greatest need.

111-й Відділ допомагає громаді впоратися з наслідками катастрофічних пожеж у Лос-Анджелесі

Валентина Левицька, 111 Відділ, Лос-Анджелес

Незвично тепла ніч проти 7 січня 2025 р. не обіцяла нічого надзвичайного, проте стала для Лос-Анджелеса та довкілля фатальною. Дві потужні пожежі, що спалахнули майже одночасно в Altadena та Pacific Palisades, змінили життя бага-

тьох людей назавжди. За короткий час вогонь спопелив приміщення для бізнесів, чудові будинки й апартаменти, а заодно — повсякденне життя, мрії, сподівання та майно резидентів цих районів Великого Лос-Анджелесу.

Одна з найголовніших місій СУА — опіка над тими, хто має потреби. Членкині 111-го Відділу негайно влаштували перекличку, аби з'ясувати, чи всі в безпеці (адже серед нас є літні люди, а дехто очікував евакуації або вже покидав

Тамара Веремієнко

56-й Відділ СУА, Норт Порт, Флорида

Тамара Веремієнко

12 жовтня 2024 р. знеможена затяжною недугою відійшла у Засвіти бл. п. Тамара Веремієнко (з дому Медяник).

Вона з'явилася на світ у славному місті Полтава 10 травня 1938 р., незадовго до початку Другої світової війни. У 1948 р. разом з батьком Іваном Медяником і матір'ю Олександрою Медяник (з дому Бондаренко) емігрувала до Бразилії. У дорозі мама померла. Тому з дитинства Тамара проживала тільки з батьком. У 1958 р. вони переїхали до США. Цього ж року Тамара вийшла заміж за Миколу Веремієнко, з яким виховала двох прекрасних дітей — Лесю та Миколу. Має чудового внука Романа.

У 19-му Відділі у Трентоні, Нью Джерсі, була дуже працювитою членкинею. Активна, життєрадісна, товариська, творча, добра та щира, незламна українка, що давала поради, вчила молодих, подавала нові ідеї та разом з чоловіком допомагала новоприбулим українцям.

У 2001 р., після переїзду до Норт Порту, вступила до 56-го Відділу, де продовжила активну та плідну працю.

У нашій пам'яті Тамара Веремієнко житиме як славна дочка України, а також щира, весела і добра жінка, яка любила свою родину. Вона любила Україну та вірила в її Перемогу!

Вічна та світла їй пам'ять!

Юля Пенчак, 56-й Відділ

небезпечну зону), а згодом згуртувалися, щоб визначити з тим, де і кому найбільше потрібна допомога. Членкині 111-го Відділу зібрали \$550, невдовзі надійшла фінансова допомога з Управи СУА (\$10,000), а також долучилися з допомогою наші посестри зі 107-го Відділу (\$1,050) та особисто Нора Мейсон (\$550).

Серед безпосередніх жертв була колишня голова нашого відділу п. Анна Майстренко, яка лише нещодавно переселилася ближче до океану і на момент пожежі мешкала в Pacific Palisades. Вона розповідає, як за кілька хвилин треба було прийняти рішення, що взяти з собою з помешкання, в яке вона вже ніколи не повернулася. З жалем згадує, що там згоріла колекція вбрання, а серед нього — столітні вишиванки, які дісталися їй у спадок від бабусі. «Вивезла з війни, то згоріли у вогні», — гірко всміхається вона, досі перебуваючи у стані шоку. Загалом згоріло понад 1000 будинків і понад 70 000 людей було евакуйовано, серед них родини з дітьми та домашніми улюбленцями. Ми ретельно розглянули всі обставини й потреби і, зважаючи на наші можливості щодо допомоги постраждалим, виділили кошти: окремим жертвам пожежі; нашим мужнім пожежникам; кільком видатним організаціям, які негайно долучилися до ліквідації наслідків та добре відомі своєю постійною підтримкою жертв війни в Україні; українській вантажівці з їжею та організації «Habitat for Humanity»; притулком для тварин, які найбільше постраждали від цієї катастрофи. Наш відділ також створив спеціальний фонд допомоги, через який готовий допомогти тим, хто найбільше в цьому має потребу.

Anna Maistrenko's apartment building in Pacific Palisades after the fire.

Багатоквартирний будинок Анни Майстренко в Pacific Palisades після пожежі.

НАШИМ ДІТЯМ

Талановитий письменник, поет, перекладач і пісняр **Грицько Бойко** видав близько ста дитячих книжок. Писати для дітей було йому радістю та щастям. Його казки, оповідання, вірші, скоромовки, загадки, веселинки, гуморески та переклади відомі кожному українцю. І кожна дитина залюбки пізнає світ саме через його творчість.

Вереда, замазура, хвалько, брехун, ледар, базіка, невіглас, недотепа, боягуз, підлабузник, задавака, ябеда, роззява, симулянт — ось «знамениті» персонажі його чудових віршів та поем. А нині до вас загостили три ведмедики: Туп, Туптій і Тупотій. Що вони робили і чи були чемними? Дізнаєтеся, як прочитаєте казочку.

Слово честі

Грицько Бойко

У Топтайла й Топталини
Три ведмедики, три сини:
Туп, Туптій і Тупотій.
Туп — ведмедик головатий,
А Туптій — то вайлуватий,
Тупотій же був — крутий.

Топтайлина — їхня мати
І Топтайло — їхній тато
Вчать ведмедиків малих,
Щоб росли вони кмітливі,
Добрі, чесні і правдиві
Між ровесників своїх.

Якось вранці ведмежата
Попрохали маму й тата:
— Дайте нам нові вудки, —
Хочем рибки наловити...

Годі в лісі нам сидіти, —
Відпустіть нас до ріки!
— До ріки? — сказала ненька. —
Туп з Туптієм ще маленькі,
Страшно так на річці тій...
— СЛОВО ЧЕСТІ, МАМО Й ТАТУ,
БУДУ МЕНШИХ ДОГЛЯДАТИ! —
Мовить старший, Тупотій.

От прийшли вони до річки, —
Та не ловляться плотвички.
Туп і каже: — Хто не зна?
В комишах, на тому боці
Є плотва на кожному кроці!.. —
А Туптій: — Де взять човна?

— Вже нас човен дожидає! —
Тупотій відповідає, —
Лиш Боброві я гукну... —
А Бобер: — Будь ласка, синку!
Тільки вернеш за годинку...
— СЛОВО ЧЕСТІ, ПОВЕРНУ!
Припливли вони й схопились:
— Черв'яки кудись поділись! —
І надумав старший брат:
— Ви лишайтесь з вудками,
Ну, а я — за черв'яками

На човні, — туди й назад.
Туп сказав:
— Без тебе страшно! —
І захникав бідолашний.
А Туптій: — І я боюсь!..
— Та чи я вас тут покину?
СЛОВО ЧЕСТІ, ЗА ХВИЛИНУ
З ЧЕРВ'ЯКАМИ ПОВЕРНУСЬ!

У човні вже Тупотійко,
А навстріч зайчаток двійко:
— Тупотію, покатай! —
Взяв зайчаток він катати, —
Підбіга зайчиха-мати
І кричить: — Ану, вертай!

— Ну, дозволь нам покататись!
— Що із нами може статись? —
Зайченята кажуть їй.
— Не турбуйтеся за маленьких!
СЛОВО ЧЕСТІ, МИ ШВИДЕНЬКО, —
Запевняє Тупотій.

Відпливають від загати...
Раді-раді зайченята:
Перед ними даль ріки!
Тупоті й розвеселився,
Так за весла ухопився,
Що й забув про черв'яки!

Раптом — що це? Закрутилось —
Серед виру опинились,
Понесла їх бистрина.
Не одна пройшла година,
А вони плвуть невпинно, —
Не спинить ніяк човна.

Як навколо ніч настала,
Аж тоді вони пристали
До якогось острівця...
Тут знайшла їх ведмедиця...
Та на тому не скінчиться
Невеличка казка ця.

Мабуть, кожен зрозуміє:
Отакого Тупотія
Присоромить дівтора.
Обдурих він: маму, тата,
Одного й другого брата,
І зайчиху, і бобра.
Всі вони його чекали,
Всі вони його шукали,
Всіх підвів він...
А чого?

СЛОВО ЧЕСТІ – МУДРЕ СЛОВО.
СЛОВО ДАВ – ОБОВ'ЯЗКОВО
СКРІЗЬ ДОТРИМУЙ ТИ ЙОГО!

Загадки від Грицька Бойка

Мию, мию без жалю.
Мию там, де брудно.
Цю роботу я люблю,
Та від неї худну.

(огиѡ)

Дерев'яний
Та довгенький,
Маю носик я
Гостренький.
На білому
Слід лишаю, —
І всіх діток
Потішаю.

(ѡпѡвѡ)

Дуже я потрібна всім —
І дорослим, і малим.
Всіх я розуму учу,
А сама завжди мовчу.

(кѡга)

Малюнки ведмедиків від Маргарити Гребенчук, Нью Йорк

Крухий торт

Дарія Стець, Міннеаполіс, штат Міннесота

Я юристка за фахом (нині на пенсії, працювала 32 роки для федерального уряду у Вашингтоні). Народилася в Америці, але мама і тато родом з України.

Випікання торта, перепис якого пропоную читачам журналу, є довголітньою традицією в нашій родині. Пекла його моя мама Марія Стець — так довго, як могла, бо тепер їй 92 роки. Пекла навіть моя бабуся Марія Піхо. Пам'ятаю, як і мама, і бабуся все читали журнал «Наше Життя» і не раз користувалися переписами, що там друкували. Цей торт улюблений нашою родиною, особливо мною, моєю сестрою та моїми двома братами. Тепер печемо його ми, зокрема Пем — дружина мого брата Адріана.

Тісто: 1 фунт борошна, 1 фунт масла не солоного і м'якого, 4 унції просіяної цукрової пудри, 3 великих жовтки, збитих вилкою, 2 ч. л. ванілі. У мисці руками розітріть борошно, цукор і масло. Додайте жовтки і ваніль (робіть це швидко, щоб масло не розтало). Замісіть тісто, зробіть 6 однакових кульок, накрийте харчовою плівкою та відправте до холодильника. Через 2 год кожну частину розкачайте валком, помістивши її між листками пергаментного паперу (за розміром дна тортівниці). На дно тортівниці покладіть папір для випічки відповідного розміру. З розкачаного тіста зніміть верхній шар паперу, обережно покладіть корж на тортівницю (папером доверху) і заберіть папір. Так робіть з кожним з шести коржів. Випікайте приблизно 18—20 хв при температурі 350° F (до «золотого» кольору).

Як корж спечеться, використовуючи одну або дві великі офсетні лопатки, обережно перемістіть його на спеціальну

решітку (або на стіл), щоб охолонув. Зніміть нижній папір для випічки після того, як корж охолоне (попередньо довгим ножом перевірте, чи він не прилип до паперу). Повторюйте, поки не спечете всі коржі. До формування торта кожен корж тримайте окремо.

Крем вершковий (основа). У міксері збийте (до легкої та пишної маси) 1 фунт несоленого м'якого вершкового масла, 8 унцій цукрової просіяної пудри та 1 ч. л. ванілі.

Крем шоколадний. 1 унцію напівсолонкого шоколаду для випічки розтопіть на пару; не гарячим додайте до 1/3 частини вершкового крему та змішайте до однорідної маси.

Крем горіховий. 8 унцій бланшованих і підсмажених лісових горіхів, дрібно подрібнених у кухонному комбайні, додайте до 1/3 частини вершкового крему та змішайте до однорідної маси.

Крем кавовий. 1 ст. л. (з гіркою) розчинної кави та 2 ч. л. цукру розчиніть у 1—2 ст. л. окропу; охолодіть і додайте до 1/3 частини вершкового крему та змішайте до однорідної маси.

Джеми. Абрикосовий, малиновий, вишневий, сливовий, апельсиновий мармелад (на вибір).

Глазур. 2 склянки (чашки) цукрової пудри, ½ ч. л. ванілі та трохи свіжовичавленого апельсинового або цитринового соку змішайте до утворення густої маси.

Формування торта. Креми та джеми мають бути досить м'якими, щоб було легко зма-

щувати коржі. Покладіть 1-й корж на застелену пергаментом тацю та за допомогою офсетної лопатки обережно змастіть його джемом. Поверх джему рівномірним шаром викладіть половину кавового крему. Покладіть 2-й корж, зверху рівномірно розподіліть джем, а далі — половину горіхового крему. На 3-й корж покладіть джем і змастіть зверху всім шоколадним кремом. Далі — 4-й корж, джем і половина горіхового крему; 5-й корж, джем і половина кавового крему. Останній, 6-й корж, полийте глазур'ю і дайте стекти з боків. Зберігайте в холодильнику до повної готовності.

Оскільки коржі дуже крихкі, то, складаючи їх, користуйтеся двома довгими широкими ножами або лопатками. З тортом не можна поспішати. Тому будьте готові до тривалого у часі приготування. Найкраще одного дня спекти коржі, а на другий день змащувати їх кремом. Торт стає смачнішим, якщо постоїть в холодильнику 2—3 дні. Смачного!

Translations of recipes in *Our Life* are available on the UNWLA website at unwla.org/projects/ukrainian-recipes/.

Стипендійна Акція СУА UNWLA Scholarship Program

Our sincere gratitude to all sponsors and donors for your support of students in Ukraine.

Members of the UNWLA Scholarship Standing Committee

**Пожертви від 1 березня
до 31 березня 2025 р.**

**Donations from March 1
to March 31, 2025**

\$1,320	UNWLA Branch 56
\$770	John Pluta (13), UNWLA Branch 38
\$550	Volodymyr & Maryna Bakhnak (65), UNWLA Branch 113
\$520	Anna Krawczuk & Myron B. Krawczuk (98)
\$500	UNWLA Branch 137
\$440	John Pluta (13)
\$400	UNWLA Branch 136
\$330	Olena Boyko (56), Maria Hordynskyj Holian (MAL), Taisa Jacus (3), Patricia Bodnar McGarrigle (113), Roxolana Saciuk (56), UNWLA Branch 101
\$220	Tatiana Kraasee-Butovich (98), Andrea Kochanowsky, Iryna Kulick (12), Ilona Sochynsky (113), Daria Ushak (98), UNWLA Branch 12, UNWLA Branch 30, UNWLA Branch 124, UNWLA Branch 132
\$110	Dr. Marta Biskup (MAL), Lesia Boyko (30), Mary Sue Hoffman, Yaryna Humeniuk (124), Iryna Karavan (124), Wolodymyr & Halyna Lojko (98), Olga Pohlid (12), Natalie O. Trojan (108), UNWLA Branch 75

Thank you for your generosity.
Щиро дякуємо за Вашу благодійність.

*Люба Більовщук, член Комітету
стипендій СУА
UNWLA Scholarship Committee Chair
1993–2002*

**UNWLA, Inc. Scholarship /
Children-Student
Sponsorship Program**

P.O. Box 24, Matawan,
NJ 07747-0024
Phone/Fax: 732-441-9530
Scholarship@unwla.org

Mindset

Ihor Magun, MD, FACP

Mindset is a way of thinking. It is an attitude or opinion, especially a habitual one. It influences how you feel, think, or respond in any given situation. What your mind believes about you impacts your actions and the results of those actions. Because we are human, we frequently focus on a negative mindset. Examples of this include “What if I don’t achieve my goals and am disappointed or afraid that others will judge me?”

It is important to understand that, for things to go well, we need to change our focus and think positive. Thoughts become results, as with the law of attraction: a positive image or outlook will make a difference. So how can you adjust mindset to a positive mode? The answer is straightforward: you literally need to train your brain to do so. It begins with understanding what is involved in the process and recognizing what makes it difficult. One reason for this is that we have over 65,000 thoughts going through our minds each day. Unfortunately, most of these thoughts are negative, even if we aren’t aware of their negativity. And it is these negative thoughts that hold us

back. The beginning of improving mindset is identifying the memorable negative thoughts. Taking note of them is crucial because we cannot change what we haven’t acknowledged.

One example of a negative thought could be thinking “I’m not qualified” as a response to engaging in some activity or objective, be it professional, voluntary, or whatever. Instead of doubting or questioning your qualifications, think positive. Replace the phrase that demeans your potential with the following phrase: “This activity looks challenging, but I can learn to do anything I want. I am an evolving work in progress, and I fail only when I stop trying.”

Changing mindset takes effort, mostly because formed habits are difficult to change. Most of our “harmful” habits were established in childhood and remain with us for the rest of our lives. This stems from the times we were praised for our results, not for our efforts. Emphasizing the process rather than the outcome is important to both children and adults; it underscores that hard work can lead to growth and fosters a positive mindset.

One way to begin this process on your own is to identify something that would make a significant positive mindset impact in your life. Make sure you write it down because this provides visual motivation. Start small; over time you will begin to see positive results. Also make sure you give yourself permission to fail because this takes away pressure.

No matter where you are in life or what your background is, you have the ability to work on a better mindset. Change your mindset and you will surprise yourself.

Now get to work!

CENTENNIAL CELEBRATION

A LEGACY IN MOTION

MULTIMEDIA PERFORMANCE, COCKTAIL RECEPTION, AND EXHIBITION

OCT 19, 2025; 1:30PM
BOHEMIAN NATIONAL HALL

321 EAST 73 STREET,
NEW YORK, NY 10021

VISIT [UNWLA.ORG](https://unwla.org) FOR
MORE INFORMATION